

KÁLVINISTA SZEMLE

A SZLOVÁKIAI REFORMÁTUS KERESZTYÉN EGYHÁZ
HIVATALOS LAPJA

LXXXIX. évfolyam

3. szám

Komárom, 2018. március

Ára 35 cent

KÖZÖSSÉG KRISZTUSSAL ÉS KRISZTUSBAN

Az evangéliumi tanításokra alapozott hitvallásunk szerint az egyház azon hívek közössége, akiket Krisztus elhívott, akik ezt az elhívást elfogadták és életükkel, szolgálatukkal, minden megnyilvánulásukkal hálás életet élnek. Mint Krisztus-test tagjai, egy élő szervezet részeként töltik be küldetésüket. Mindenképpen meghatározó a közösségben, a szeretetközösségben való gondolkodás. Kiábrázolódik ez a tagok megnyilvánulásán, lelkületén, az egymásra figyelésén, az elfogadásán, együttérzésén, megbocsátásán, segítségnyújtásán, tanításán, azon, ahogy az emberi és erkölcsi értékeket képviselik a közösségben és a környezetben egyaránt.

Mint minden építő közösségnek, a gyülekezeti közösségnek is van lelki egészségmegőrző szerepe. Támasz lehet, irányadó, lelki és valós otthon minden keresőnek, tanácsalannak, megfáradtnak, magányosnak és megkeseredettnek. Ezt nem csupán a gyülekezet dinamikája biztosítja, hanem a legfőbb erőforrása: Krisztus. Mégis jelen van egy harmonikus kettősség, mely a teremtett (és megromlott) világ istennélküliségének diszharmoniajával küzd. Míg e közösséget minden szinten emberek kormányozzák, de Isten vezet. Az evangéliumi ideálkép torzulásait okozó emberi gyarlóságok – mint amilyen a hitelenség, a tudatlanság, a naiv „jószándék” – sem tudják az alapjait tönkretenni, mert a kegyelem mindennél nagyobb.

Olyan Ura van ennek a közösségnek, Aki pásztor és bárány egyidejűleg, király és szolga egyaránt, próféták prófétája s egyszerre megtagadott. Meghalt és feltámadott. Az Óréa alapozott közösség hétköznapi csodája, hogy vigasztalva vigasztalódik, gyógyítva gyógyul, tisztítva tisztul, s bár számban megcsappanhat, de szeretetben nem fogyatkozik. A hozzá menekülőnek anyai öl, a bizonytalankodónak atyai kéz. Irgalom a hozzá tartozónak, kegyelem a visszatérőnek. Az időben szól, s közben a végtelenre irányítja a figyelmet. Anyaként táplál, és atyaként küzd. Ennek felismerésével, megvallásával és cselekvésével teljes és örömteli az egymásra találás minden közösségben.

Pontosan ezért rejlik hatalmas lehetőség, nemes feladat a közösségépítésben. Ebben lehet nagy segítségül a (ön)szemléletváltás, a más látásmód, a látóhatár szélesedése, az igazodási segédpont, a tanulás, a megújulás folyamata. Ahol a tudás és ismeret nem alapot vet – mert az Krisztus – de ablakot nyit, művelheti, élesztheti a változás-változtatás sokszor sorstalannak tűnő, de szükségszerű lehetőségét a Szentlélek által. Mi az egyház? Közösség Krisztussal és közösség Krisztusban. Minden benne van a teremtés óta. Minden benne lehet: házasság, család, gyülekezet, népek közössége, Krisztus kiválasztott és elhívott egyháza és az üdvözültek serege.

Szathmáry Zsuzsanna

Biztatás 2018 virágvasárnapján

Érsekkétyen, a barsi református egyházmegyénk kicsi falujában 1999-ben érkezett a megfelelő pillanat, hogy a református gyülekezet újraindíthatta az egyházi iskolát. Három év múlva, 2002-től már az óvoda is egyházi fenntartás alá került. Évek teltek el úgy, hogy a kicsi diákok minden tudományhoz (amit korábban az állami képzésben kaptak), az egyházi fenntartás alatt lévő intézmények pedagógusaitól jutottak hozzá. Aki tudták, hogy az érsekkétyi gyermekeknek akkor adják a legtöbbet, ha Jézushoz viszik őket, mert „az Úrnak van szüksége rájuk” – meg persze a gyerekeknek van szükségük Jézusra. Hogy az iskolapadokból kikerülve lehessenek sóvá és világossággá. Megtanulhatták a gyermekek, hogy Jézus parancsolata úgy szól, hogy a jó cselekedetekkel kell világítani a hívőknek, hogy amit szeretnének, hogy az emberek velük cselekedjenek, ugyanazt cselekedjék ők is, hogy ha valaki szelet vet, az vihart arat és boldog ember az, aki homokra építi a házat, nem pedig kősziklára. Hogy a vetett mag hány kisgyermek szívében fogant meg, azt csak Isten tudja. De a tény, hogy a vetés után jöhet aratás, az az Urunk ígérete, ezért reménységgel lehetünk. Három éve azonban új ember került a falu élére, aki úgy döntött, ezt a munkát megakasztja. Szándékának jelét adta, amikor kemény öntudattal és feszítővassal rombolni kezdett. Úgy tűnik, hogy Neki, a rombolónak, hiába említjük Jézus nevét, de a faluban élő keresztyéneknek üzenjük: ne feledjék az imádság erejét és hirdessék a börtben és hűsvétra várva „Aldott, a király, aki az Úr nevében jön!”

Kis Lucia

Gyüre Lajos

Kánaánban

*Kánaánban eltört a jegyesség.
Kánaánban nem lesz új menyegző,
se bor, terített asztal, se vendég,
csak düllögő ház, pusztuló mező,*

*hol emberre vadásznak puskások,
és módjával bánnak a vigasszal,
a Falon új, frissek a rovások,
lesz kit siratni a kelő nappal.*

*Düh és bosszú tarol, mint a sáska,
nem nyugszik, csonkol és belülről rág,
s nincs hozsánna, zöldülő pálmaág.*

*Nyáj sincs, csak bombával teli táska,
apáról fiúra száll a harag,
némán, mint a karthágói harang.*

*(A verssel Gyüre Lajosra emlékezünk,
aki 2018. február 15-én megtért Teremtőjéhez.)*

FORDÍTÓ

Charis. Magyarul azt jelenti: kegyelem

Kegyelem az, amikor egy bűnöst elítélnék, mégsem kell megfizetnie a tettéért. A legfőbb kegyelem az, amikor Isten érdemtelenül megbocsát nekünk és elengedi a büntetésünket. Egy olyan tett, amely örömet vált ki, boldogságot szerez. Jótétemény valaki iránt, aki az ellenkezőjét érdemelné. Elsősorban Isten tette ez, amely a Golgotán lett nyilvánvalóvá Krisztus halálában és annak következményeiben. Erre utal a következő idézet: „Isten ingyen igazít meg az ő kegyelméből a Krisztus Jézusban lett váltság által” (Róma 3,24).

Mindnyájan Isten kegyelméből élünk. A kegyelem mélységei elsősorban Pál apostol leveleiben nyertek kifejtést. A rómaiakhoz írt levélben ezt üzeni: „Mert ahogyan az egy ember engedetlensége által sokan lettek bűnösökké, úgy az egynek engedelmsége által is sokan lesznek igazakká. Közben pedig eljött a törvény, hogy megnövekedjék a bűn. De ahol megnövekedett a bűn, ott még bőségsébben kiáradt a ke-

gyelem; hogy amiképpen uralkodott a bűn a halálban, úgy uralkodjék a kegyelem is az igazság által az örök életre Jézus Krisztus, a mi Urunk által” (5,19–21).

János, a legfiatalabb evangélista is így tesz bizonyosságot a Logosról: „Az Ige testté lett, közöttünk lakott, és láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét, telve kegyelemmel és igazsággal. Já-

Az ÚR színe előtt

Úr Jézus! ki nekünk amaz új parancsolatot adtad, hogy egymást szeressük, adjad nekem a Te kegyelmedet, hogy minden atyámfiat szeressem, meggondolván azt, hogy minékünk mindnyájunknak azon egy Atyánk vagyom, azon egy reménységünk és hogy mindnyájan azon egy örökségnek elvételére igyekeztünk. Cselekedjed, hogy szorgalmasan megtartsam a Léleknek egységét, a békeségnek kötele által és hogy mintegy a Te választottaid közül, legyek felöltözve a könyörületességnek indultaitban, a jótéteményben, az alázatosságban, a szelídségben és a békességes tűró lélekben, hogy igyekezzem mindenkivel jól tenni, a szegényeket segíteni, az erőtelenekeket gyámolítani, a nyomorultakat vigasztalni, hogy legyek szemük a vakoknak és lábuk a sántáknak, hogy megengedjek még legkegyetlenebb ellenségeimnek is. Ne nézzem mások boldogságát irigy szemmel, se másoknak nyomorúságát látván ne örüljek, hogy semmit ne cselekedjem versengés, avagy hiábavaló dicsőség által, hogy magamnál minden más embereket feljebb becüljek. Mindeneknek fogatkozásait békével eltűrjem, és soha a gonoszért gonosszal ne fizessek vissza, hogy az én szeretetem legyen tiszta, hogy ne cselekedjek soha másokkal semmi egyebet, hanem azt, amit akarnék, hogy velem cselekednének, és hogy az én szívem mindenkéhez egyenes legyen. De cselekedjed Uram, hogy az igazságot mindenkor összekössem a szeretettel, hogy soha ne hajoljak a gonosztevőkkel való megegyezésre, ellenben pedig kerüljem az óvelük való társalkodást, ha őket jobb elmére nem hozhatom. Gyönyörködjem lenni a szentekkel és azokkal, akik téged szeretnek, avégre, hogy azokkal együtt hirdessem a Te dicséreteidet, hogy az én szeretetem mindenkor nevelkedjék mindaddig, míg a tökéletességet eléri az égen. **Ámen.**

(Pictet Benedek)

nos bizonyosságot tett róla, és azt hirdette: Ő volt az, akiről megmondtam: Aki utánam jön, nagyobb nálam, mert előbb volt, mint én. Mi pedig valamennyien az ő teljességéből kaptunk kegyelmet kegyelemre. Mert a törvény Mózes által adatott, a kegyelem és az igazság Jézus Krisztus által jött el” (1,14–17).

Végezetül még csak annyit: Pál apostol szinte minden levelét ezekkel a szavakkal fejezi be: „A mi Urunk Jézus Krisztus kegyelme legyen veletek!” Velünk is!

Gyüre Zoltán

Az imádságról ősidők óta úgy vélekednek, hogy az a lélek levegővétele, amelyre minden embernek szüksége van. Mégsem imádkozik mindenki. Az imádság az, amivel szívünkbe hívjuk Jézust. Mit kér az egyik tanítvány Jézustól? „Uram, taníts minket imádkozni!” Jézus erre elmondja nekik a Miatyánkot mint egy példát, ami szerint imádkozni tanít. Egy minta arra, hogy hogyan kellene naponként, akár többször is Isten elé járulnunk.

Az imádság is kezdődjék megszólítással: mi Atyánk; a te neved; a te országod; a te akaratod. A folytatás pedig a mi szükségleteinkről szólhat: a mindennapi kenyér, melyben benne foglaltatik mind a lelki (Jézus az élet kenyere, Ő a mi táplálékunk), mind pedig a testi szükségletünk.

De, mint mindent, az imádságot is ki tudja használni a sátán! Tehát zárjuk be az „ajtót”! Lélekben és igazságban imádjuk Őt, megalázva magunkat, dicsőítve a teremtés Urát. Mondjuk el hittel és bizalommal a kéréseinket, de bizzuk rá a döntést: legyen meg a te akaratod! Ezt kövesse az elcsendesedésünk, hogy szólhasson hozzánk. Nem az ima szépsége, vagy hosszúsága a fontos, hanem a szent komolyság, a bensőség, az igazi, őszinte erő, mert olyan Atyánk van, Aki tud rólunk mindent, de elvárja, hogy bizzunk benne. „Szerettelek titeket” (Mal 1,2a).

A teremtéstörténetben azt olvassuk, hogy Isten „hűvös alkonyatkor a kertben jár vala” (1Móz 3,8b). Azaz: Isten ott volt Ádám és Éva mellett, vágyott az ember közelségére, az együttlétre, örült nekik, de az első emberpár ezt nem tudta értékelni.

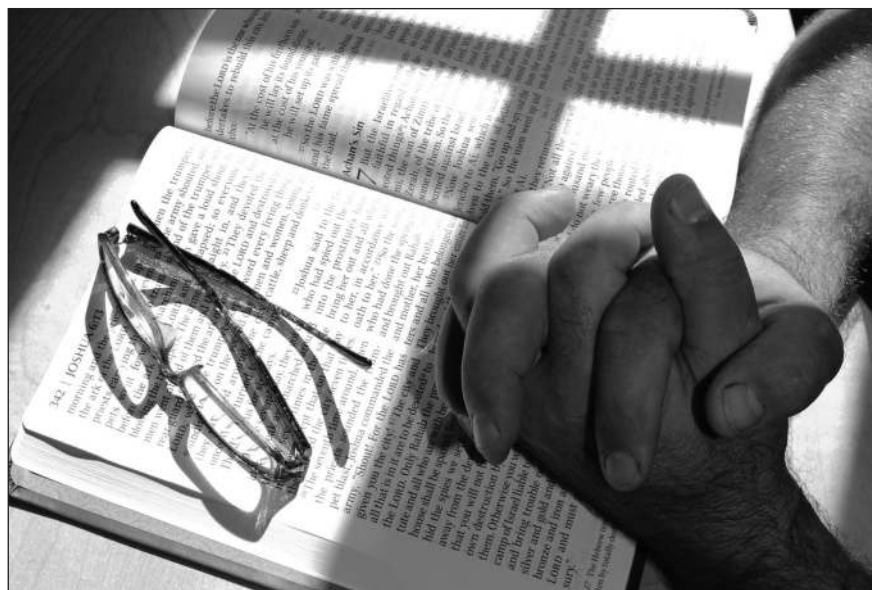
Az embernek nem volt olyan fontos az Isten közelsége – ahogy ma sem az. Isten mégis az ember után jön és adja az imádságot, hogy a kapcsolat helyre álljon, és beszélhessünk vele. Biztat, hogy megszólítsuk Őt: „amit könyörgésteekben kértek, mindazt meg is kapjátok, ha hisztek” (Mt 21,22). Isten hallja az imáinkat és kellő időben teljesíti azokat, néha úgy, ahogy kérjük, néha pedig úgy, ahogy szükségünk van rá, mert ezzel is formál és nevel bennünket. „Beteljesíti az őt félőknek kívánságát; kiáltásukat meghallgatja és megsegíti őket” (Zsolt 145,19).

Dávid zoltáraiból nagyon sokat tanulhatunk, mert ő bármilyen körülmények között volt, tudta, hol a segítség. Ha öröme volt, dicsőítette Istent, ha bánata, neki sírta el, ha ellenség vette körül, tudta, Isten az egyetlen menedék, és ha vétkezett, Istentől kért bocsánatot. „Kiáltás hozzámm és megfelelek” (Jer 33,3a).

Mi is odajárulhatunk naponként az Atya trónusa elé, hálát adva Neki, Aki méltó a hódolatunkra, de mióta a bűn belépett

a világba, elérhetetlen a számunkra. Jézus azért jött, hogy vezekeljen a mi bűneinkért és elvegye a leplet a szentek Szentjéről, hogy a mindenható Isten elé állhassunk és kapcsolatba léphessünk vele. Isten szeret és vár, hogy bizzunk benne. Adjuk oda Istennek, ami terhel minket, ami nyomást, fájdalmat vagy békétlenséget okoz, mert az Ő közelsége olyan jó minékünk! Ne menetegetőzzünk, hogy nem tudunk imádkozni, hiszen Isten minden imának örül, ami szívből jön. Legyen az akár csak két szó. „És kerestek engem és megtaláltok, mert teljes szívetekből kerestek engem” (Jer 29,13).

Annyi mindenről tudunk beszélni, véleményyt alkotni, dicsérni, akkor azt, Aki

naponként bizonyítja hűségét, szeretetét, Aki értünk adta a legdrágábbat, nem érdemli meg tőlünk, hogy megszólítsuk Őt?!

Akkor válik szorossá és mélyül a kapcsolat, ha saját imával megnyitjuk a szívünket Isten előtt. Ne a mások imáját mormoljuk, mert az nem a mi gondolatunk, kérésünk és az nem a szívünk legmélyéből jön. Csenedesdjünk el az Isten előtt, hogy szólhasson hozzánk igéje által. Ő válaszol és ami nekünk szól, azt megértjük éppen ak-

kor, mikor szükségünk van rá. Isten maga hangolja a lelkünket imára, minél több időt töltünk vele.

Tápláld a lelkedet, hogy tudj megállni ebben a zajos világban! „Igen hasznos az igaznak buzgósgós könyörgése” (Jk 5,16b). Az ima a legnagyobb és legélesebb fegyver minden bajunkra, de ne csak akkor kiált, ha bajban vagy! Válj imádkozóvá, hogy békeség legyen és boldog légy! Isten a legtávolibb csillagot vagy a legapróbb porszemmet is fel tudja használni, hogy megsegítsen. Imádkozunk a családunkért, az egyházunkért, az ország vezetőiért, mert mindenkinek szüksége van rá. Kell a kegyelem, kell az örök élet, kell a menyeg-

zői ruha! Dönts és ne mondd, hogy nem tudsz imádkozni, hanem kérd: Uram, taníts imádkozni!

Varjassi Ibolya

U.i.: Szerkesztőségünk kéri a hitben imádkozókat, hogy kérjék a teremtés Urát, hogy a ma még vak, önmagukban bízó, a feszítővasat és indulatot ismerő emberek szívét lágyítsa, hogy mint ahogy a közeledő tavasz hatására olvad a fagy, történjen ez a „megfagyott” szívekkel is.

„Oly kapkodva imádkozunk. Reggel sietve elhadarunk néhány kívülről megtanult ígévers-töredéket. Aztán elköszönünk Istentől a nap további részére, míg álmosan el nem mondunk néhány záró kérést este, ami éppen olyan, mintha egy ébresztést kérő üzenetet hagynánk a hotel kocsolótábláján. Jézus nem ilyen példát hagyott ránk az imádsággal kapcsolatban. Ő hosszan és sokat imádkozott. Legalább egy éjszakát biztosan imában töltött (Lk 6,12). Röviden imádkozott, amikor sok hallgatója volt. Kicsit hosszabban, amikor tanít-

ványai körében tartózkodott; és egész éjjel, amikor egyedül volt. Ma, akik Isten ügyében szolgálnak, sokan hajlamosak arra, hogy fordítva gyakorolják mindezt.”

Billy Graham evangélista szavai ezek, aki a huszadik század legelismertebb és legismertebb igehirdetője és evangélista volt. Világszerte hirdette Krisztus üzenetét és vezetett lelkeket a megtérés útján. Többször járt Magyarországon is. 2018. február 21-én átlépett az örökkévalóságba, ahol már színről színre láthatja Istent. 99 éves volt.

Mind a négy evangélium beszámol arról, hogy Jézus utolsó napjait Jeruzsálemben töltötte, s valószínű, hogy ez a híradás történetileg hiteles. Jézus abban a városban kívánta nyilvánosságra hozni éppoly nyugtalanító, mint reménykeltő üzenetét, amelyben még állt a templom, a zsidó nép központi szentélye (a rómaiak 70-ben rombolták le): Isten királyságáról beszélt, mely hatalmasabb minden földi erőnél és felszólította hallgatóit, hogy vegyék komolyan Isten tervét. Amikor bement Jeruzsálembe, a nép Messiasként üdvözölte: „*Hozsanna a Dávid fiának! Áldott, aki az Úr nevében jön!*” Erről az eseményről valamennyi evangélium tudósít. A János szerinti evangéliumból kitűnik, hogy a sokaság úgy köszöntötte Jézust, mint Izráel királyát (12,13). A jeruzsálemi vezetők gyanakvással figyelhették a történeteket: minden Messias-igényt elutasítottak, és pozíciójukért aggódtak. Valószínű, hogy őszinte rettegés kerítette hatalmába őket, félve a rómaiak megtorló intézkedéseitől, mivel a nép egy zsidó férfit kiáltott ki királyának. Azon tanakodtak, hogy hogyan veszíthetnék el őt.

A négy evangélium több-kevesebb elteréssel ugyanazon időszakra helyezi az eseményeket: a zsidó húsvét idejére, a pászka ünnepére.

Pászka: a szabadulás ünnepe

A zsidó ünnepek közül a pászka, a Savuot (a Hetek ünnepe) és a sátoros ünnep úgynevezett zárandok ünnepek: amikor még állt a templom, vagyis még Jézus idejében, mindenki, aki csak tehetett, Jeruzsálemben ment fel ünnepelni. A pászka ünnepén a zsidóság arra emlékezett, hogy egykor rabszolga volt Egyiptomban és a piramisok építésénél dolgozott, no meg arra is, hogy mint szabadította ki Isten a népet a rabszolgaságból.

Az Ószövetségben Mózes 2. könyve izgalmas, eleven történetekben idézi fel az eseményeket. Megtudjuk, hogyan lett Mózes Izráel népének vezetőjévé és hogyan sikerült Isten segítségével kivinnie a népet Egyiptom földjéről. Miután Mózes több próbálkozás ellenére sem tudta rávenni a fáraót arra, hogy a népet szabadon bocsássa, Isten a csapások sorozatát zúdította az egyiptomiakra. Végül Mózes kilátásba helyezte a tizedik csapást is, egy minden addiginál szörnyűségesebbet: bejelentette, hogy Egyiptom földjén minden elsőszülöttnak ment-

hetetlenül el kell pusztulnia, legyen az ember vagy állat. Izráel fiainak viszont megparancsolta, hogy vágjanak bárányt, családonként egyet, és hintsék meg vérrrel az ajtók szemöldökfáit. Azon az éjszakan az Úr „*megölt minden elsőszülöttet Egyiptom földjén*” (2Móz 12,29) és nagy jajgatás támadt Egyiptomban. Az öldöklő angyal azonban elhaladt a vérrrel megjelölt ajtófélfák mellett. Akkor Mózes megparancsolta a népnek, hogy készüljön fel a kivonulásra. Villámgyorsan menekültek, és még mielőtt a fáraó és katonái utolérhették volna őket, már biztonságosan átjutottak a Sás-tenger (Vörös-tenger) túlsó partjára. Olyan sebtében indultak útnak, hogy nem volt idejük kovászt vinni magukkal a kenyérsütéshez.

Ezt a kivonulást ünneplik tehát Izráel fiai minden évben a pászka ünnepén. Az ünnepre vonatkozó rendelkezéseket maga a történet közli: „*Megemlékezzél e nappalról, melyen kijöttetek Egyiptomból, a szolgálatnak házából*” (2Móz 13,3). Ezt a napot úgy tartják számon, mint Izráel népének születésnapját, mert „*egy népet az tesz igazán néppé, hogy elnyeri szabadságát*”. Ezen a napon azonban egy régmúlt esemény felidézésénél lényegesen többről van szó. **Minden nemzedéknek úgy kell a pászkát megünnepelnie, mintha ő maga lenne az, aki kijöhetett Egyiptom földjéről.** Amikor a hívő ember felidézi a rabszolgasorban sýnylődő nép nehéz helyzetét, megemlékezik a későbbi idők szenvedéseiről is, és így fontolóra veheti azt is, ami a saját, pillanatnyi létét fenyegeti. Amikor pedig Isten hűségére tekint, aki kiszabadította a népet a rabságból, hálával gondolhat Isten hűségére, amelyet történelme során mindvégig megtapasztalt, s ez a tapasztalat csak még erősebbé teszi benne azt a bizalmat, hogy Isten most és ezután is, már a következő pillanatban is, hűséges és szabadító Isten marad.

A pászka ünnepe Niszán 15-én kezdődik, a zsidó naptár szerinti első hónap első holdtöltekor, és nyolc napig tart. Az ünnepet étkezés vezet be, a széder-vacsora, amit az est beálltával ki-ki otthonában fogyaszt el. Meg kell jegyeznünk, hogy a zsidó időbeosztás szerint a nap az estével kezdődik és a következő naplementéig tart. Niszán 15-e tehát a széder-estével kezdődik. A vacsorára tált fogások között ott van a sült báránycomb és a macesz, a kovásztalan kenyér. A báránycomb azokra a levágott állatokra em-

lékeztet, amelyeket a menekülés előtti nap éjszakáján kellett leölni, hogy vérükkel meghinthessék az ajtó szemöldökfáját. A macesz a sietős indulás emlékét idézi, amikor a nép rálépett a szabadság felé vezető útra: arra sem volt idő, hogy a tészta kovásszá legyen.

Az évente ismétlődő ünnep előkészületei közé tartozik a báránylvágás is. Erre Niszán 14-én kerül sor. A bárányt Jézus idejében a templomban vágták le. A „pászka elkészítése” kifejezés közvetlenül erre vonatkozik, viszont a pászka szó további jelentést is hordoz: egyrészt az ünnepet jelöli, másrészt a bárányt, amelyet levágnak, a húsvéti bárányt. A szó az „elhaladni, mellette elmenni” kifejezés származék szava: a pászka arra emlékeztet, hogy a halál elhaladt Izráel fiainak háza mellett.

A Niszán 14-ei és 15-ei rituálék szorosan összekapcsolódtak: a hónap 14. napja a rá következő nap előkészületi ideje volt. Az egyes bibliai szövegből viszont kitűnik, hogy mindkettőnek megvolt a maga sajátos ünnepi jellege. Mózes harmadik könyvében ezt olvassuk: „*Az első hónap tizenegyedik napján...*” (59,23). Az ezt megelőző időkben a pászka vagy Pesakh (Niszán 14.) pásztorünnep lehetett: azért tartottak ünnepet, mert a juhoikat ezen a napon hajtották ki a téli szálláshelyről a nyári legelőkre. Az ünnepi szertartás részeként bárányt vágtek és áldoztak. A kovásztalan kenyerek ünnepe pedig (Niszán 15.) – a kutatók legalábbis erre gondolnak – eredetileg az árpaaratóshoz kötődő ünnep volt. Az utóbb említett hétnapos ünnep tartalma feltehetőleg csak később változott meg Izráelben: a kenyerek az Egyiptomból való gyors menekülésre emlékeztettek. Mivel ez az új „macesz-ünnep” közvetlenül a tavaszi pásztorünnep után kezdődött, érthető, hogy máz teljesen egybe is olvadt. Ennek köszönhetően, megváltozott a báránylvágás jelentősége is: ettől kezdve arra emlékeztetett, hogy a halál azon az éjszakán elkerülte Izráel fiait. Így jött létre az az ünnep, mely kettős nevet viselt: ez volt a pászka, illetve a kovásztalan kenyerek ünnepe. Az ünnepet a széder-vacsora nyitotta meg, a húsvéti bárány és a kovásztalan kenyér elfogyasztása, és ez a szabadulás történetének két mozzanatára emlékeztetett: *Megmenekültünk a haláltól és kiszabadultunk a szolgaságból.*

Marius van Leeuwen írása alapján fel dolgozta: **Kis Lucia**

Szűcs Ferencnek, a budapesti Károli Gáspár Református Egyetem nyugalmazott professzorának nevéhez fűződő három könyvre hívjuk fel Olvasóink figyelmét.

Az elsőnek a *Titkok peremén* a címe. Ez a kis könyvecske Szűcs Ferenc tizenhét prédikációját tartalmazza. Többségében teológushallgatóknak íródtak, biztatásul, de van közte evangelizációs igehirdetés is. Bizonyára szívesen veszi kézbe minden hívő keresztyén a „tisztá” szöveget. Tiszta azért, mert a Biblia üzenetét tárja elénk, másrészt pedig azért tiszta, mert leírt, átgondolt, megszerkesztett szövegről van szó. Az olvasott és hallott magyarázatoknak is megvan a helyük a hívők életében.

A következő ajánlásra váró könyvnek *Összhang* a címe. A Kossuth Rádió református félórás Tebened bíztunk című műsorában elhangzott egy sorozat, amelyben Szűcs Ferenc az Apostoli hitvallás egy-egy mondatát magyarázta a hallgatóknak a műsor szerkesztője, Fekete Ágnesnek a kérdései alapján. A hangzóanyag lett megjelentetve és szolgálhat „zsebes” olvasmányként (ugyanis könnyen elfér egy kabátzsebben, vagy egy női ridikülben is).

A harmadik könyv Szűcs Ferenc professzor szerkesztésében jelent meg, és *A második helvét hitvallás mai üzeneteit* tárják a könyv szerzői az Olvasó elé. A

könyv címe: *Egyetemes és református*, melyben egy konferencia anyagát adja közre a Kálvin Kiadó. Akik konfirmáltunk, azok mindannyian tanultuk, hogy A második helvét hitvallást 1566-ban Bullinger Henrik zürichi lelképásztor írta és harminc részből (kérdés-feleletből) áll. Magánhitvallásnak készült, de III. Frigyes választófejedelem a német reformátusok védelmében benyújtotta az iratot a birodalmi gyűlés elé. Magyar eleink pedig 1567-ben a debreceni zsinaton szintén elfogadták a magyar

reformátusok hitvallásának. „Társadalmunkban és az egyházban határozottan hirdethetjük: végső soron csak a metanoia vagy a paranoia között választhatunk. Vagy megtérünk, vagy nem térünk meg, és egyre jobban gondolkodásunkban is megromlunk és elveszünk. Örvendezhetünk azon, hogy ezen üzenetünk alapvetően reformátori és biblikus alapokon nyugszik!”

A feladvány kapcsán jutott eszembe

Vonatra várva, az egy óra várakozás alatt kezembe került a Kálvinista Szemle januári feladványa: Ki üzenté kinek ezt a mondatot: „Uram, ne fáradj, mert nem vagyok méltó arra, hogy hajlékomba jöjj”. Hálás vagyok, mert mélyebben elgondolkodhatam, a Lk 7,6-ban leírtakon. „Jézus tehát elment velük, már nem volt messze a háztól, amikor a százados eléje küldte barátait ezzel az üzenettel: Uram, ne fáradj, mert nem vagyok méltó arra, hogy hajlékomba jöjj”. Amit én kaptam, ami nekem szólt, azt röviden szeretném megosztani Önökkel.

„Megmutatom nektek, kihez hasonló az, aki hozzám jön, hallja beszédeimet, és cselekszi azokat” (Lk 6,47). Én is egy vagyok

azok közül, aki hallgathatja Jézust és mehet hozzá, hisz az Ő beszéde élet és Lélek, hová is mehetnék, Uram, megtaláltam, amit szívem lelkem kedvel. „A te igéd igazság” (Jn 17,17).

De én vajon milyen házépítőhöz vagyok hasonló? Aki mélyre ásott? Kősziklára vettem a fundamentumot? Igen! Vallom: az én igaz fundamentumom Jézus Krisztus, de Aki mindenenek elkészített, maga az Úristen az. Hála legyen az én mennyei Atyámnak, hogy próbák között sem ingattattam meg, pedig „ömlött az árvíz” és beleütközött a házba, de nem romlása lett annak, hanem ezáltal még erősebbé lett és áll ez a ház „kegyelemből, hit által”. Köszönöm

– olvasható az egyik szerzőnek a megtérés reformátori értelmezésével foglalkozó dolgozata záró mondatai közt. Az anyag szerzői között ott találjuk Peres Imrét is, aki a pozsonyi református gyülekezet lelképásztora, teológiai professzor *A két testamentum kapcsolata a Hitvallás érvelésével* című dolgozatával.

–kdl–

(Kálvin Kiadó, Budapest, 2017)

Feladvány

Ki szerkesztette egyházunk református keresztyén kis katedáját, amely alapján zajlanak a konfirmációi előkészületek gyülekezeinkben?

Kérjük, hogy megfejtésüket legkésőbb **április 15-ig** juttassák el a Kálvinista Szemle szerkesztőségének címeire (**930 10 Dolny Štál 386**). A helyes választ beküldők közül hárman ajándék könyvet kapnak.

A januári számban feltett kérdésre azok válaszoltak helyesen, akik azt írták, hogy a kapernaumi százados üzenté Jézusnak a mondatot: „Uram, ne fáradj, mert nem vagyok méltó arra, hogy hajlékomba jöjj”.

Azon kedves olvasóink közül, akik helyes megfejtést küldtek be, hárman részesülnek könyvjutalomban, mégpedig **Beretkei Edit** (Beretke), **Fazekas Erzsébet** (Királyhelmece) és **Szalai Ida** (Hetény). Mindhárman – a Harmat Kiadó jóvoltából – Tapolyai Emőke Harmóniában című könyvét kapják ajándékba.

Nyereményükhöz gratulálunk, postán küldjük el.

A szerkesztőség

az én hű Megváltómnak, s a Szentléleknek, Aki megnyitotta a hitemet, s megértémen engedte az Ő hozzám szóló üzenetét. De jó, hogy van hozzánk szóló üzenet, hogy méltókká tesz Valaki minket arra, hogy értsük és vegyük e beszédet és éljünk általa! Jó, hogy széles e világba vihetjük „parancshirdetni Isten üzenetét”. S jó, hogy mi is lehetünk oly kedveltek, mint e százados szolgálja. Hogy értünk is Valaki aggódik, s megtesz mindent azért, hogy meggyógyuljunk. A feladvány által említett történetben a százados már hallotta Jézus hírét, jó irányba s a legjobb orvosért küldte a véneket.

A fő üzenet számomra: igaz istenismeret és tudás önmagáról, hogy bűnös vagyok, de „csak szólj, és meggyógyul a szolgálóm”.

Violené Nagy Irén

Hogyan tápláljuk a kapcsolatot? (1.) Először teremts kontaktust

Csak akkor tudjuk a gondoskodó vezető szerepét betölteni egy kapcsolatban, ha a gyerek valóban tőlünk várja az útmutatást. Ehhez előbb azt kell elérnünk, hogy függő-elfogadó szerepben kötődjön hozzánk, azaz önként bízza ránk magát, mert a belső gátakat erővel és tekintéllyel nem tudjuk elmozdítani.

Először kontaktust teremts, ne parancsolgass

A kontaktus megteremtése meghívással történik, nem parancsszóra. Csak így várhatunk olyan figyelmet, ami használható lesz a nevelésben. A meghívás és a várakozás a szeretet légkörét teremti meg, a parancs és az elvárás viszont a félelemét. A kapcsolatfelvételnek ezt a természetes (és ellenszegülésre nem ingerlő) módját látjuk egy-egy olyan szülőnél, edzőnél vagy tanárnál, akire hallgatnak a gyerekek. Nem úgy szól hozzájuk, hogy „Figyelem! Mindenki rám néz!” Nem megköveteli a figyelmet, hanem ő nézi meg, hogy merre jár a gyerek figyelme, milyen irányba néz, és abból az irányból lép a látóterébe. A sikeres kapcsolatfelvétel abból az irányból közelít, amerre a gyerek figyelme fordul.

Ránk néz: felkeltettük a figyelmet

Ha egy gyerek már sok elutasítást, szorongást és megszegényítést élt át, akkor a védekező állapota miatt fokozatosan rom-

készséghez tehát nem az az egyenes út, hogy kortársközösségre adjuk a gyereket. Az érési folyamat része, és biztonságot nyújtó kapcsolatokra van hozzá szükség. Honnan tudja egy gyerek, hogy jó dolog a létezése? Onnan, hogy szívesen látják-e azok, akikben bízik. Alapjáraton is stresszben él, ha legtöbbször nem meghívással, hanem bosszúsággal és elégedetlenséggel találkozik. Meghatározó életérzésévé válik, hogy „nem jó, hogy létezem”. A kölcsönös kapcsolathoz nekünk is meghívást kell kapnunk tőle. Mielőtt munkához látunk, meg kell várnunk a jelzést, hogy szívesen lát, és nyitott arra, ami tőlünk jöhet. Ezen a meghíváson múlik, hogy eljut-e hozzá, amit mondunk, vagy süket fülekre talál. Hogy lehet egy gyerektől meghívót szerezni? Úgy, hogy mosolyra fakasztjuk.

Mosolyog: szívesen lát

Ha a gyerekünkre már a szemünkbe néz, sőt ránk is mosolyog, tovább közeledhetünk.

Bólogat: egy csónakban evezünk

Ha elég intuitívak vagyunk, és ha a gyerekünkre már tud beszélni, olyan dolgokat mondunk, amire könnyen rábólint. „Nahát, a piros pulcsit vetted fel, amit a Nagyfi kötött!” „Milyen szépen süt a nap!” „Már csak néhány hét van karácsonyig.” Csupa nyilvánvaló dolgot mondunk, anynyira nyilvánvaló, hogy a gyerek önkény-

nem mondhatom, hogy „igyekezz, elkéssünk”, mert ettől még inkább lelassul. Ha megérténénk, hogy izig-vérig társas lények vagyunk, akkor minden alkalommal, amikor gond van a gyerekekkel, először azt vizsgálnánk meg, hogy ébren van-e a kötődése, zöld-e a lámpa, van-e köztünk működő kapcsolat. Az egyik legfontosabb alapelv, amit érdemes jól a fejünkbe vésnünk: teremts kapcsolatot, mielőtt munkához látsz! Mielőtt bármi fontosat mondanék, vagy kérünk, meg kell teremtenünk a kapcsolatot; fel kell ébreszteniünk a gyermek kötődését! Akár figyelmeztetjük, akár tanítjuk, akár útba igazítjuk, akár a segítségét kérjük, előbb azt kell elérnünk, hogy egy csónakban evezzen velünk. Ha egyszerűen csak közöljük, hogy mi a feladat, ellenállásba ütközünk. A kapcsolatteremtés nem lehet kihagyni.

Hogy telnek a reggeleink? Ébresztő! Azt nem veheted föl! Fejezd be a reggelit! Eltetted az uzsonnát? Vegyél sapkát! Nem felejtettél itt valamit? 10 perc múlva indulunk! Amikor így zajlik a reggel, a gyerekek szó szerint visszkapcsolnak alacsonyabb sebességbe. Minél inkább sürgetjük őket, annál inkább lelassítanak.

Másképp is lehet! Kezdhettük a napot kapcsolatteremtéssel. Tíz perccel keljünk korábban és bújjunk össze a gyerekeinkkel, hogy felmelegedjen köztünk a kapcsolat. Az álmos-morcos gyerekeket vegyük az ölünkbe, és addig melengessük őket, amíg elő nem bújjuk a mosolygós tekintet és a bólogatás. Nemcsak reggelként, hanem minden egyes távollét után újra kell indítanunk a kapcsolatot. Azzal nem kezdhettük, hogy *A kabát helye a fogason van, miért dobod a földre? Mi volt az iskolában? Mi a házi feladat?* A barátainkat nem így fogadjuk, ha belépnek az ajtón. Akkor miért fogadjuk így a gyerekeinket? Évezredek óta tudjuk, hogy mielőtt bármit intézünk valakivel, először köszönünk neki. Mi a köszönés? Barátságosan nézünk egymásra és bólogatunk. A felnőttekkel is fontos, a gyerekekkel pedig semmit nem lehet kezdeni nélküle. A különösen nehéz gyerekekkel kétszer-háromszor annyi időbe telhet a kapcsolatteremtés. De amíg nem néz ránk mosolygva és nem bólogat, semmi más ne legyen a célunk, csak az, hogy tápláljuk és ápoljuk a kapcsolatot. A működő kapcsolat legyen az első prioritás. Teremtjük meg, hogy létrejöjjön a neveléshez szükséges közeg.

Brouwer Pálhegyi Krisztina

(A szerző engedélyével: krisztamami.wordpress.com)

lik, nem pedig javul a kapcsolatkézsége, amikor társaságban van. Az agya úgy védekezik az elutasításból eredő fájdalom ellen, hogy érzéketlenné teszi. Kortársközösségekben gyakrabban fordul elő, mint családban, hogy egy gyerek elveszíti a metakommunikációs jelzések felfogásának ösztöneibe írt finom érzékét, ami eleinte benne is megvolt. A jobb szocializációs

telenül is rábólint. És ez is volt a cél, de ösztönösen csináljuk.

Ha nem zöld a lámpa, a kapcsolaton kell dolgozni

Mielőtt előadnánk az ügyünket, a kapcsolatot kell működésbe hoznunk. Annak a gyerekeknek, aki morcosan ébred, nem néz rám, nem mosolyog és nem bólogat,

Hozzá(m)illő segítőtárs

Komoly fejtörést okoz általában, hogy kit is válasszunk házastársunknak. Mondhatnánk, hogy Ádámnak könnyű dolga volt, hiszen akkor egy nő élt a földön. De ha jobban belegondolunk, neki sem lehetett egyszerű, elvégre maga Isten mondta neki, hogy alkotott hozzáillő segítőtársat: „mindenféle mezei állatot, mindenféle égi madarat” (1Móz 2,19a). Ádám tüzetesen átgondolja, és úgy dönt (ez az első ilyen döntése), nemet mond Istennek! Nem választ az állatok közül, ugyanis egyikük sem bizonyult hozzáillőnek. Isten nem vette zokon Ádám tiltakozását, hanem megformálta Évát. Amikor pedig Ádám fölébred a mély álmából, pillanatok alatt eldönti: igen, Éva a hozzáillő. Mondhatta volna Istennek, hogy még egy kissé formálhatná Évát? Mi alapján tudta mégis eldönteni, hogy Éva a megfelelő? Mi alapján dönthetjük el mi, hogy a másik hozzánk illő-e?

Van, aki úgy hiszi, Isten mindenki számára „elkészítette” azt az egy, tökéletesen hozzáillőt, csak meg kell találni. De tényleg így van ez? És ha igen, ez valóban segít abban, hogy megtaláljuk a nagy Őt? Mi alapján fogom tudni, hogy Ő az igazi? Megérzés, mások tanácsa, tapasztalat, sugallat, sorsvetés, igei vezetés vagy a „fehér ló és vörös rózsza”?

Először is: lássuk be, hogy nincs olyan férfi és nő, akik mindenben tökéletesen egymáshoz illenek! Vannak párok, akik sok mindenben úgy összeilleszkednek, mint egy cipzáron a fogak, de... Tegyük fel, hogy él egy „álompár”, akik sikeresek, hitben járnak és egymást mindenben támogatják. De az egyik nap a feleség csak sokára veszi fel a telefonját, mire a férj gyanakodni kezd a gyönyörű feleségére. Felébred a féltékenységre, és az „álompár” kapcsolata pár hét alatt rémálommá válik.

Másodszor: lássuk be, hogy az ellentétek nem(!) vonzzák, hanem inkább taszítják egymást! *Én állandóan társaságban lennék, a párom viszont zaklatott, ha emberek közé kell mennünk. Én mindenből a legmenőbbet és legdrágábbat veszem, a párom megleégszik a kiselejtezett holmikkal. Én lazán veszem az időpontokat, így mindenholnan elkésem, a párom pedig olyan pontos, mint a svájci óra, és mindenholva feszülten indul.* Ha túl sok ellentétet fedezünk fel az életvitel, a jellem és az elvek terén, és mégis szeretjük egymást, jó lenne időben eldönteni: vagy azt, hogy tudatosítom, hogy a párom nagyon különbö-

zik tőlem, ezért ez várhatóan átlagon felüli konfliktusokhoz, próbatételekhez és keserúségekhez fog vezetni a kapcsolatunkban és a végén – előbb vagy utóbb – egyikünknek fel kell adnia önmagát. Vagy pedig még időben – mielőtt összekötnénk az életünket – úgy döntünk, hogy mivel szeretjük a másikat, elengedjük egymást, mert sem neki, sem magamnak nem kívánok véget nem érő harcokat és boldogtalan életet.

Harmadszor: megállapíthatjuk, hogy pont azért, mert nem vagyunk egyformák, sok mindenben kiegészíthetjük egymást. *A páromnak csodálatos az ízlése, én pedig meg tudom valósítani azt, amit megtervez. A párom csodálatos tájképeket fest, én pedig jó érzéssel el tudom azokat adni. A párom finomat tud sütni-főzni, én meg tudom szerelni a sütőt, vagy szívesen bevásárolok.* Ezek olyan különbözőségek, melyekkel egymást gazdagíthatjuk. Szerencsés eset, ha több mindenben hasonlóak vagyunk, vagy hasonlóan vélekedünk a dolgokról, a világról, céljainkról, a hitről, házasságról, gyermeknevelésről. *Mindketten fontosnak tartjuk a hit megélését; valljuk, hogy a széleklykáposzta harmadnap a legfinomabb;*

A segítőtársak kölcsönösen azzá tudják egymást formálni, akivé Isten tervezte őket.

hogy fontosabb a család, mint a szolgálat; hogy a gyerekek időben menjenek aludni.

Negyedszer: megállapíthatjuk, hogy elsősorban nem is a másíkról van itt szó, hanem önmagamról: vajon én hozzá illő vagyok-e? Ismerem-e önmagamot eléggé ahhoz, hogy meg tudjam állapítani, hogy adott esetekben hogyan fogok reagálni? Világos-e előttem a jó oldalam és a gyenge pontjaim? Tudom-e, miben szeretnék fejlődni, változni, és meg tudom-e ezeket osztani a párommal? Látom-e azt, hogy a családom, ahonnan jövök, milyen hatással

van rám, és azonosulni tudok-e azzal, vagy épp harcolok ellene? Vannak-e terveim, s meg tudom-e fogalmazni azokat?

Ötödösör: ha a fent tárgyalt elveket szem előtt is tartjuk, és azt állapítjuk meg a kapcsolatunkról, hogy kiegészítő kölcsönösség van közöttünk, vannak közös elveink, egymást el tudjuk fogadni, még akkor sem az ideális „egymáshoz illő” házaspár leszünk. Mindezek csupán jó és szükséges alapanyagok egy stabil alaphoz. De hogy mit és hogyan építünk ebből, és milyen módon ügyelünk annak folytonos karbantartására, azt még érdemes megtergálni.

Ádámhoz visszatérve: mi alapján dönt? A mondattal „Ez már testemből való test, csontomból való csont” felismeri, hogy Évában van valami, ami azonos vele. Isten ugyanis nem pusztán azért vette ki Ádamból az oldalbordáját, hogy ezzel bizonyítsa, hogy egymáséi, hanem mert példát ad arra, hogy a jövőben is így tudják egymást formálni: először önmagamból kell, hogy adjak a másíknak. Vagyis nem elvárásokkal tekintek a páromra, hanem megpróbálok őt kiegészíteni, segíteni: a türelmemet, időmet, figyelmemet adom neki.

Mit értünk hát „segítőtárs” alatt? Mihez is kell a segítség? Ha csupán útitársra lenne szükségem, arra megfelelő egy ló. Ha az építkezéshez, arra hasznos lehet egy elefánt. Vagy ha őrzőt keresnék, arra egy kutya is megfelelő. De Isten nem ezt érti a *segítő* alatt. Azért van szükségünk segítőtársra, hogy kölcsönösen tovább tudjuk egymást formálni azzá, akivé Isten tervezett bennünket. Hogy felismerjük egymás titkait, adottságait, melyben segíthetjük, motiválhatjuk egymást. Másrészt olyan tulajdonságoktól is megszabadulhatunk a másik segítségével, melyet jobb lenne elhagynunk. *A Te olyan vagy, mint az anyád!* kiszólás nem segítség.

De a változásnak a folyamatába meghívhatjuk a másíkat: *Kérlek, segíts, mert nem akarok olyan lenni, mint az anyám, de magamtól csak olyanra tudok lenni! Hiszen ezt a mintát hozom otthonról!* Az tehát a hozzám illő segítőtárs, aki a meghívásomra mellém áll, és segít abban formálódnom, amiben változnom kell úgy, hogy közben önmagát adja. És fordítva: aki engem meghív arra, hogy segítsem őt azzá formálódni, akivé válnia kell. Ebben rejlik az a bizonyos „lesznek egy testté”, amihez Isten ajándékozta nekünk a hitet.

Süll Tamás

Ahol a szolgálatra készülőkét képzik Interjú Lévai Attila dékánnal

A Református Teológiai Kar – a hallgatók számát tekintve – a komáromi Selye János Egyetem legkisebb kara. 2004-től, vagyis tizennégy éve vált a református teológusok képzése az akkor induló, három kart magába foglaló egyetem részévé. Katechétákat és lévitákat már korán, a rendszerváltást követően is képeztek Komáromban, a Calvin J. Teológiai Intézetben, ami 1994-ben átalakult Calvin J. Teológiai Akadémiává és az 1994/95-ös tanévtől megindult a lelkészképzés. Lévai Attila dékánnal beszélgetünk a múltról, jelenről és a jövő kihívásairól.

– A közelmúltban megjelent statisztikák szerint a szlovákiai egyetemeken csökken a diáklétszám. Dékán Úr, beavatna minket abba, hogy mi a helyzet a református teológiai karon?

– Ha csak a számadatokból indulok ki, akkor be kell, hogy jelen pillanatban hozzánk, a teológiai karra és a karhoz tartozó református teológiai, valamint a missziológia, diakónia és szociális gondoskodás szakokra szintén kevesebben jelentkeznek, mint korábban. Egyrészt ez összefügg azzal a demográfiai hullámmal, amely súlyosan érint minket is csakúgy, mint a többi egyetemet, másrészt viszont tény, hogy elmúlt az a rendszerváltás utáni lendület, ami a kilencvenes évek elejét jellemezte. Amikor kellő pillanatban, jó helyen indulhatott el a lelkészek képzése Komáromban, mert hiszen akkoriban nagyon nagy volt a lelkészhiány. Nem volt ritka, hogy egy-egy lelképásztornak négy-öt gyülekezete is volt. Az állandósult képzésnek köszönhetően aztán a kétezres évek közepére az egyház akkori vezetésének sikerült elérnie, hogy szinte minden egyes megüresedett lelkészi állás be lett töltve, sőt eljutottunk arra a szintre, hogy már olyan lelkészi szolgálatban lévő munkatársak is lettek, akik segéd- vagy beosztott lelkészként, illetve más módon szolgálnak a református egyház kötelékében. Mivel azonban „a munka sok, a munkás pedig oly kevés”, nagyon nagy szükség lenne elhívott életű, szolgálatra alkalmas és kész fiatalokra, akik fokozatosan állhatnának be a nyugdíjba vonuló lelképásztorok helyére.

– Mivel tudná biztatni azokat a hívő fiatalokat, akik fejében megfordult, hogy esetleg jelentkeznek a teológiára?

– Aki a református teológiai karon képzést szerez a református teológus szakon, annak mindig lesz perspektívája és reménység szerint szolgálatba fog tudni áll-

ni. Ha tehát valaki elhívást érez, szorgalmasan tanul és elvégzi a teológiát, akkor nagy valószínűséggel azonnal beállhat az Isten és a hívek szolgálatába, nem kell tartania attól, hogy nem tud elhelyezkedni. Ugyanakkor látni kell azt is, hogy ez a mai világ már teljesen más, mint a huszonöt évvel ezelőtti. Felgyorsult körülöttünk nagyon sok minden. A gazdasági tényezők egyrészt nagyon sok fiatalot külföldre csábítottak, másrészt viszont olyan csábító foglalkozások jelentek meg a lehetőségek közt, amelyek a hirtelen és viszonylag sok pénzhez jutás lehetőségével kecsegtetik a fiatalokat (akár már egy kezdőfizetés kapcsán is), miközben a református lelképásztor a teológia elvégzése, öt év egyetem után szolgálatba állva, a minimálbér összegét sem kapja meg fizetés gyanánt. Úgyhogy ki kell mondani, hogy sajnos nem ígérhetünk jól fizető foglalkozást. Ide tartoznak olyanok is, akik elsősorban nem a pénzért jönnek szolgálatba, hanem azért, ami valójában ennek a hivatásnak a lényege: Jézus Krisztust és a mi református népünket szeretnék szolgálni. A teológia elvégzése után, az első lelkészképesítő vizsgát követően, segédlelkészi beosztásba kerül a teológus, majd a második lelkészképesítő vizsga letétele után önálló gyülekezeti lelképásztorként, vagy beosztott lelkészként szolgálhat parókiális lelkészként. Már most vannak olyan gyülekezetek, ahol jó lenne több segéd- vagy akár beosztott lelkészt munkába állítani. Ez egyelőre azonban várat magára, tekintettel arra, hogy lassan nem tudjuk betölteni a fokozatosan megüresedő lelkészi helyeket sem.

– Milyen feltételt kell teljesítenie annak, aki református teológiai szakra jelentkezik, függ-e a jelentkező felekezeti hovatartozásától a felvétel?

– Különbséget kell tenni, hogy ki milyen célból jelentkezik a teológiára. Aki a teológiai képzésre azért jelentkezik, mert református lelkész akar lenni, neki adott feltételeknek kell megfelelnie. Már a felvételihez szükséges lelkészi és presbiteri (külföldieknek püspöki) ajánlást csatolniuk. Ha valaki viszont „csak” azért jelentkezik teológiára, mert a teológiai tudományokban szeretne elmélyülni és református teológiai végzettségre vágyik, a tudományt akarja kutatni és nem akar lelkész lenni, akkor ezt akár más felekezetűek is megtehetik. Amennyiben valaki ténylegesen azért jelentkezik teológiára, mert lelképásztor szeretne lenni, akkor az már a teológia ideje alatt általában kéri a lelkészjelölti jogállásának a megadását. Az öt esztendő el-

végzése után megkapja a teológiai karon a mesterdiplomáját, amivel gyakorlatilag lehetősége van arra, hogy bejelentkezzék a református egyházhoz, s a vonatkozó lelkészképesítők elvégzése után kihelyezhetővé válik szolgálatba. Aki így gondolkodik, annak már az öt esztendő alatt is vannak olyan kötelezettségei – legációba kell mennie és nyári gyakorlatokat abszolválnia –, hogy már a felkészülési időszakban is integrálódhat az egyházba. Amennyiben az illető nem kíván lelképásztori szolgálatba állni, akkor is tanulhatja azokat a teológiai diszciplinákat, amelyeket oktunk, ő szintén megkapja a mesterdiplomát.

– Említsük még meg, hogy a Református Teológiai Karon a református teológia szak mellett a diakónia, missziológia, szociális gondoskodás alap- és mesterszintű képzése is folyik. Milyen indítatásból bővítették a tanulmányi programjukat?

– Lassan már nyolcadik éve működik ez a szak, csak különféle név alatt futott. A legutóbbi komplex akkreditáció során sikerült elnyernünk a mesterszintű tanulmányi programra is a lehetőséget, ami az alapszintre épülő továbbképzés. Ily módon baccalaureusi (Bc.) és magisteri (Mgr.) címet is szerezhetnek ennek a szaknak a hallgatói. Nyolc év óta, tehát a tanulmányi program elindulásának kezdetétől az a célunk, hogy ha csak lehet, olyanokat szólítsunk meg ezzel a képzéssel, akik a későbbiekben vagy az egyházunk intézményesített diakóniájának keretein belül, vagy különféle missziói tevékenységekben végeznék majd szolgálatukat. Meglehetősen tág a lehetőségek köre, ahol elhelyezkedhet egy jól képzett végzősünk, még akkor is, ha csak az alap missziológiai ellátásrendszerben gondolkodunk: iszákos-, vagy drogmisszió, esetleg a hajléktalanok között, külmisszióban és számtalan más vetülete van még a szociális munkának. Van hol megmutatkozni, munkaterepet keresni és találni a nálunk végzeteknek. Ugyanez érvényes a szociális ellátórendszerre is, hiszen tudjuk nagyon jól, hogy a keresztyén hitelveket valló, ezek szerint élő és munkálkodó szociális munkásokra nélkülözhetetlenül nagy szükségük van mind az embereknek, mind pedig a minket elhívó Istennek. A képzéseinkkel kapcsolatos kérdésekre bővebb információkat adunk a Selye János Egyetem honlapján (www.ujs.sk), vagy karunk Tanulmányi Osztályának elérhetőségein. Tel.: 00421 35/32 60 633, e-mail: tanulmanyi.rtk@ujs.sk. Képzéseinkre ebben az esztendőben is várjuk az elhívottakat.

Iski Ibolya

A Selye János Egyetem Református Teológiai Kara felvételit hirdet a 2018/19-es akadémiai évre, mégpedig a következő tanulmányi programokra:

- missziológia, diakónia és szociális gondoskodás; nappali alapképzés (Bc.)
- missziológia, diakónia és szociális gondoskodás; nappali mesterképzés (Mgr.)
- református teológia; nappali mesterképzés (Mgr.)
- doktoranduszképzés; nappali és levelező tagozat (PhD.)

A nappali alapképzésre a jelentkezési határidő: **2018. március 31.** A felvételi időpontja: **2018. július 6.**

A nappali mesterképzésre és a levelező tagozatra a jelentkezési határidő: **2018. június 30.** A felvételi időpontja: **2018. augusztus 23.**

A jelentkezéseket a következő címre várjuk: Selye János Egyetem Református Teológiai Kar, Bratislavská cesta 3322, 945 01 Komárno. Tel.: 00421 35/ 32 60 656, e-mail: so.rtf@uj.s.sk, www.uj.s.sk

A felvétel feltételei:

- érettségivel sikeresen befejezett középiskolai tanulmányok,
- kitöltött és határidőn belül leadott jelentkezési lap főiskolai tanulmányokra,
- a felvételi vizsga sikeres teljesítése.

A külföldi hallgatók felvételének feltétele megegyezik a Szlovák Köztársaság állampolgárainak felvételi feltételeivel. A külföldi középfokú végzettséget honosítani kell a Szlovák Köztársaságban, s ezeket az iratokat határidőn belül leadni a tanulmányi osztályon. A képzésre való felvételnél figyelembe lesz véve a középiskolai tanulmányi előmenetel, az érettségi eredménye, és a szak olimpiáin és tanulmányi versenyen elért eredmény.

A felvételi vizsga tartalma a *missziológia, diakónia, szociális gondoskodás* alapképzést nyújtó tanulmányi programra:

- beszélgetés az alkalmasság felmérése céljából

A végleges kiértékelésbe beszámítónak az érettségi és az adott év bizonyítványának előmeneteli érdemjegyei. A szóbeli vizsga teljesítménye vizsgázató testület által pontozódik és értékelődik ki. Az eredmények vezetve vannak a felvételi vizsga protokoll lapjain. A felvételi vizsga protokoll lapjain. A felvételi vizsga protokoll lapjain. A felvételi vizsga protokoll lapjain. A felvételi vizsga protokoll lapjain.

záférhető lesz az egyetem internetes oldalán.

A felvételi vizsga tartalma a *missziológia, diakónia, szociális gondoskodás* mesterképzést nyújtó tanulmányi programra:

- beszélgetés alkalmasság felmérése céljából

A szóbeli vizsga teljesítménye vizsgázató testület által pontozódik és értékelődik ki. Az eredmények vezetve vannak a felvételi vizsga protokoll lapjain. A felvételi vizsga protokoll lapjain. A felvételi vizsga protokoll lapjain. A felvételi vizsga protokoll lapjain.

A felvételi vizsga tartalma a *református teológia* tanulmányi programra:

- írásbeli teszt az általános középiskolai tudásból, a Szentírás ismeretéből, egyháztörténetből és idegen nyelvből
- beszélgetés alkalmasság felmérése céljából, idegen nyelv és egyházi ének tárgyismerete.

A végleges kiértékelésbe beszámítónak az érettségi és az adott év bizonyítványának előmeneteli érdemjegyei. Az írásbeli vizsga és a szóbeli vizsga teljesítménye is a vizsgázató testület által pontozódik és értékelődik ki. Az eredmények vezetve vannak a felvételi vizsga protokoll lapjain. A felvételi vizsga protokoll lapjain. A felvételi vizsga protokoll lapjain. A felvételi vizsga protokoll lapjain.

A felvételi vizsga tartalma a *doktoranduszképzésre*:

- beszélgetés alkalmasság felmérése céljából.

A szóbeli vizsga teljesítménye vizsgázató testület által pontozódik és értékelődik ki. Az eredmények vezetve vannak a felvételi vizsga protokoll lapjain. A felvételi vizsga protokoll lapjain. A felvételi vizsga protokoll lapjain. A felvételi vizsga protokoll lapjain.

A Selye János Egyetem Református Teológiai Kara felvételt hirdet doktoranduszképzésre (PhD.). Jelentkezni **2018. június 30-ig** az alábbi témákra lehet:

Ószövetség

Kiválasztás az Ószövetségben

Újszövetség

Pál tanítása a megigazolásról

Rendszeres teológia

1. Előbbre jutás – Mi ez, és jó-e mindig?

2. A logika szerepe a rendszeres teológiában

Vallás- és filozófiatörténet

Hans Küng, a valláskutató teológus **Egyháztörténet**

1. A Szlovákiai Református Keresztény Egyház lelkészképzése Prágában 1945-től napjainkig

2. Felvidéki illetőségű református teológusok és lelkészek peregrinációi, s annak hatása az egyházi életre az 1881 és 1938 közötti időszakban

Gyakorlati teológia

1. „Isten és ember találkozásának színtere”

2. A kontextuális lelkigondozás
3. A gyülekezetépítés elmélete és gyakorlata református egyházi összefüggésben
4. A lelkész személyisége és a lelkészi identitás
5. Lehetőségek és kihívások a homiletikai palettán

A felvételi időpontja: 2018. augusztus 23.

Ugyancsak lehet felvételizni kisdoktori (ThDr.) képzésre. Jelentkezni **2018. június 30-ig** az alábbi témákra lehet:

Ószövetség

Idegen istentisztelet a Deuteronomiumi Történeti Műben

Újszövetség

Jézus viszonya a törvényhez

Rendszeres teológia

1. Munka, gazdasági erő, pénz és pénzügyi stabilitás – etikai vetületek
2. Tudományos teológia és keresztény hit – ellentét vagy folytonos elem? Perspektívák egy termékeny teológiai téma tanulmányozásához

Vallás- és filozófiatörténet

Vallás és ember (homo religiosus)

Egyháztörténet

1. Zsidómentő református lelkészek a 2. világháborúban

2. A református egyházi oktatás története az 1918-1938 közötti időszakban

Gyakorlati teológia

1. A lelkészi identitás
2. Mai gyülekezetépítési modellek alkalmazása a református egyházi keretekben (Kárpát-medencei összefüggésekben)

A felvételi időpontja: 2018. augusztus 23.

Jézus úton van Jeruzsálem felé. Megy abba a városba, ahol tudja, hogy meg fogják ölni. Ott voltak körülötte a tanítványai, akik szemtanúi lehetnek annak a csodának is, amikor Jézus Jerikóban látóvá tett két vakot (Mt 20,21). Ők ezután szintén beálltak Jézus követői közé, így bizonyára ott lehettek, amikor Jeruzsálemhez közeledve, Jézus két tanítványát elküldte, hogy a legközelebbi faluból elhozzanak a számára egy szamarat. Lehet, hogy csodálkoztak, értetlenkedtek ezen a tanítványok, de már megtanulták, hogy amit kér tőlük a Mester, legyen az bármilyen furcsa kérés, teljesíteni kell. (Mennyivel jobb lehetne az életünk, ha ezt mi is így hinnénk! Mindig, minden körülmények közt!)

A mi dolgunkat megkönnyíti az ige, mert megmagyarázza ezt a furcsa, királyhoz nem illő kérést: „*Míndez pedig azért történt (hogy Jézusnak számára volt szüksége), hogy beteljesedjék a próféta mondása*” (Mt 21,4). A prófétát pedig Zakariásnak hívták, aki körülbelül 500 évvel Jézus születése előtt mondta: „*Örvendj nagyon, Sion leánya, ujjongj, Jeruzsálem leánya! Királyod érkezik hozzád, aki igaz és diadalmas, alázatos, és számáron ül, számárcsikó hátán*” (Zak 9,9). Látod!? Egy ember szavait feljegyezték, megőrizték, majd évszázadokkal később, amikor a szavak valóra váltak, idézték: Jeruzsálembe megérkezik a Király, akinek örvendezni kell, mert a jó szolgálatában érkezik, és számárcsikó hátán fog bevonulni Jeruzsálembe. Feltételezem, hogy a jeruzsálemiek ezt tudták, és várták, hogy jöjjön valaki számárcsikó hátán, mert az jel lesz: ő a királyuk. És érkezett Jézus, számárcsikón. A tömeg ujjong, ün-

neplik az érkezőt, sokan az útra terítették a felsőruhájukat, ágakat szórtak elé, így ünnepelték a királyt, akitől azt remélték, hogy szembeszáll a római elnyomókkal. De Ő nem hadvezérként érkezik, hanem, hogy életét adja a barátaiért.

A hangos és mozgalmas nap estéjét visszavonulva, Betániában töltötte Jézus. Neki is szüksége volt, hogy kipihenje a nap fáradalmait, hogy felkészüljön az elkövetkezőkre. Másnap a templomba vezetett az útja, ahol felháborító viszonyok fogadták: árusokat, pénzváltókat és vásárlókat talált ott. Dühösen üzte ki őket, miközben két prófétának a szavait, azaz Isten üzenetét idézte. Az egyik Ézsaiás próféta volt, aki 700 évvel Jézus előtt, a másik pedig Jeremiás próféta, aki pedig szintén Krisztus születése előtt, a 6. és a 7. század fordulóján élt. Őket idézve ezt mondta Jézus: „*Meg van írva (Ézs 56,7; Jer 7,11): Az én házamat imádság házának nevezik: ti pedig rablók barlangjává teszitek*” (Mt 21,13).

El tudod képzelni a felháborodást? Képzeld el, mit éreznél, ha a szobádban sáros cipőben a barátaid elkezdene focizni... Jeruzsálemben ennél sokkal súlyosabb dolog történt: Isten házát

nem Isten dicsőítésére használták, hanem piacterré tették. (Sajnos, léteznek országok, ahol manapság a templomokat kávéházzá alakítják át. Nem hiszem, hogy belegendoltak, mit tesznek...)

Jézus elkövetkező két napja azzal telt el, hogy a zsidó vezetőkkel vitatkozott, akik ravasz és fondorlatos módon szerették volna Őt csapdába ejteni, az volt a céljuk, hogy elítéltessék Jézust. Csütörtökön, a nap végén Jézus együtt volt a tanítványaival egy jeruzsálemi házban, hogy elköltsék a páska vacsorát. A páskaünnepen Izrael népe hálával emlékezett arra, hogy megszabadult az egyiptomi fogságból, és Isten ítéletétől is az áldozati bárány kiontott vére által. (A templomban közel harmincezer bárányt készítettek elő ilyenkor áldozati állatnak.) Ezen az utolsó vacsorán mondta el Jézus, hogy közeledik a halálának az ideje. (Belegendolni is nehéz abba az érzésbe – elképzelni pedig lehetetlen –, mit érezhetett akkor, amikor a halálára kellett készülnie Jézusnak. Mennyire tudunk félni egy orvosi vizsgálat, egy operáció, de még egy vizsga előtt is!) A súlyos helyzet ellenére is mondhatjuk, hogy Jézus ura volt a helyzetnek, hogy ő irányította úgy az eseményeket, hogy elfoghassák őt. Tudta és engedte, hogy Júdás eltűnik a vacsoráról és elárulja Őt.

A vacsora után a maradék tizenegy tanítványával Jézus elment az Olajfák hegyére, röviddel éjfél után pedig a templomország elfogta Jézust a Gecsemáné-kertben. „*Egy pedig azok közül, akik Jézussal voltak, kardjához kapott, kirántotta, lecsapott a főpap szolgájára és levágta a fülét*” (M 26,51). Péter első reakciója az indulat volt. Jézus azonban (pedig tudta, hogy máris letartóztatják): a rosszakaróira is gondot viselt: leinti Pétert, az ellenségének pedig meggyógyítja a fülét. Ezt a csodát látva sem áll meg a folyamat, a Jézus letartóztatására kirendelt katonák elviszik őt. Először Annáshoz, majd a főpaphoz, Kajafáshoz, valamint a legfelsőbb bíróság elé, akik bűnösnek találták Jézust. Pont abban van a tanács szerint a bűne, ami miatt vasárnap a nép ünnepelte őt. Istenkáromlónak tartják, mert az ószövetségi próféciaiknak megfelelően viselkedik (emlékszel? például, hogy számárcsikón érkezik) és a kihallgatása során Messiásnak mondta magát: „*azt állítja magáról, hogy ő a felkent király*” (Lk 23,2). Jézust istenkáromlónak tartják a zsidó vezetők, így a hatásukra a vasárnapi ünnepelő tömeg átváltozik csöcselékké: leköpdösik, arcul ütik, bottal verik és halálra ítéltetik Jézust. De a halálos ítéletet csak a kormányzó, Poncius Pilátus mondhatta ki, így elé is elvitték. Neki pedig azt mondták, hogy veszélyes a római uralomra, mert magát királynak mondja. De Pilátus nem emelt vádat Jézus ellen, hanem tovább küldte őt Heródes Antipáshoz, aki Júdea negyedes fejedelme volt. Heródes visszaküldte Pilátushoz, aki újból nem talált okot arra, hogy vádat emeljen Jézus ellen, de a tömeg követelte Jézus halálát. Látod, mennyire nehezen született meg a döntés? Végül Pilátus engedett, és kiadta Őt a katonáknak, hogy feszítsék meg. (A kereszt-re feszítés a legkegyetlenebb, legkíméletlenebb kivégzési mód volt a Római Birodalomban.)

Ezt követően különösen kegyetlenül megkorbácsolták, a római katonák kigúnyolták, palástot terítettek a vállára, töviskoronát tettek a fejére és jogarként nádszálat adtak a jobb kezébe. Azután leköpdösték, a nádszálat a fejéhez verdesték és elindították a menetet a kivégzés helyére.

A tömeg látta, hogy mi történt pénteken, de nem értette. A legtöbbször egy átlagos nap ért véget: hazamentek, és megtartották a páskaünnepet. Mintha semmi nem történt volna. Pedig szemtanúi voltak a történelem legfontosabb békekötésének: a Messiás békét kötött Istennel – a mi érdekünkben azáltal, hogy Jézus kész volt Megváltóként meghalni az emberek bűnéért. Ugye, Te érted és hiszed ezt?

–kl–

A Szlovákiai Református Keresztyén Egyház Zsinati Elnöksége IX. ülészakának 7. ülésén, amelyre 2018. február 3-án, Rimaszombatban került sor, az alábbi közérdekű határozatok hozta:

- A Zsinati Elnökség a tárgysorozatot egyhangúlag elfogadta.
- Jóváhagyta a 6. ülés jegyzőkönyvét és tudomásul vette az ülések határozatainak kiértékeléséről szóló jelentést.
- Döntött arról, hogy a Zsinati Elnökség részéről a Csehtestvér Evangéliumi

Egyház Zsinatán Géresi Róbert püspök-helyettes, a jubileumi ünnepségen Ján Semjan püspökhelyettes és Július Kováč főgondnokhelyettes, a decemberi alakuló ülés emléknapián Fazekas László püspök és Fekete Vince főgondnok fogja képviselni egyházunkat.

- Felkérte Kollár Erika könyvelőt, hogy 2018. február második felére készítse el a 2017-es év zárszámadását, beleértve a Közalap gazdálkodásának részletes kimutatását. A Zsinati Elnökség egyúttal elkészíteti az egyházközségek elmúlt tíz éve gazdasági bevételeinek és az egyháztagok száma alakulásának ki-

mutatását, valamint az esperesektől bekéri az egyházközségek perselypénzének, adományainak és egyházfenn-tartó járulékaiknak alakulását 2010-től 2017-ig.

- Jóváhagyta a Magyar Református Központ alapszabályzatát és felhatalmazta egyházunk püspökét és főgondnokát, hogy a Szlovák Köztársaság Kulturális Minisztériumánál kérelmezzék annak bejegyzését.

- Tudomásul vette a 2017-es évi statisztikai adatokat és úgy határozott, hogy a 2018-as évtől a presbiterek létszáma is fel lesz mérve.

A ZSINATI TANÁCS 25. ÜLÉSÉRŐL

A Szlovákiai Református Keresztyén Egyház Zsinati Tanácsa IX. ülészakának 25. ülésén, melyre Rimaszombatban került sor 2018. február 10-én, az alábbi közérdekű határozatokat hozta:

- A tárgysorozatot a kiegészített pontokkal együtt egyhangúlag elfogadta.
- Tartalmilag jóváhagyta a 24. ülés jegyzőkönyvét.
- Enno Haaks, a Gustav-Adolf-Werk segélyszervezet főtitkára levélben köszönte meg egyházunknak a reformáció alkalmából meghirdetett többéves gyűjtést, mely hozzájárult ahhoz, hogy a Gustav-Adolf-Werk segélyszervezet összesen 70 000 euróval tudta támogatni a Wittenberg város templomát. Az aktív szolidaritás jeleként javasolják, hogy a gyűjtést egyházunk gyülekezetei folytassák, egyben javasolják, hogy a 2018-as gyűjtés kedvezményezettje a marokkói Rabat-i teológia legyen. A Zsinati Tanács úgy határozott, hogy a reformációs istentisztelet perselypénzéből 1000 eurót a Gustav-Adolf-Werk svájci segélyszervezet gyűjtésébe továbbít, a gyűjtés fennmaradó összegét pedig egyházunk Diakóniai Központja fogja megkapni.

- Úgy határozott, hogy a Gustav-Adolf-Werk segélyszervezet 2018-as projektkatalógusának támogatását a két szlovák egyházmező használhatja fel. A Zsinati Tanács megbízta Ján Semjan püspökhelyettest és Július Kováč főgondnokhelyettest, hogy 2018. február 20-ig tegyenek javaslatot, hogy mely egyházközségben, mely beruházásokra legyen a támogatás felhasználva. Döntött

arról, hogy a Közalapnak tartozó egyházközségek nem részesülhetnek a támogatásból és hogy a Zsinati Tanács a következő ülésén fogja jóváhagyni a szlovák egyházmezők támogatására felterjesztett projektjeinek a jegyzékét.

- Tudomásul vette, hogy Juraj Brecko, az Ondava-hernádi Református Egyházmező esperese 2018. január 1-jei hatállyal Dušan Brna helyettes lelkészt a kassai kórház területén végzendő lelki-gondozói szolgálat végzésével bízta meg.
- Tudomásul vette, hogy Kendi Csaba, a Zempléni Református Egyházmező esperese 2017. december 14-i hatállyal a Nagytornyai Református Egyházközség helyettes lelkészévé meghatározatlan időre Demes Tibor hardicsai lelképásztort jelölte ki.

- Véglegesítette Milen Marcell alkalmazását, azaz 2018. április 1-jétől meghatározatlan időre alkalmazza Milen Marcell lelképásztort, szolgálati beosztása továbbra is esperesi beosztott lelkész.

- Hozzájárult, hogy a Missio Reformata nonprofit szervezet 8000; a hallei egyházmezőtől kapott 2000 és a Molnár Rudolf egyházmezői gondnok által felajánlott 1000 euróból a Szlovákiai Református Keresztyén Egyház Diakóniai Központja szolgálati autót vásároljon.

- Tudomásul vette, hogy Somogyi Alfréd, a Pozsonyi Református Egyházmező esperese 2018. február 1-jei hatállyal Gellér és Bogya református gyülekezeteinek helyettes lelkészévé meghatározatlan időre Lőrincz Gábor beosztott lelképásztort jelölte ki.

- Köszönettel vette tudomásul, hogy Magyarország Kormánya a Szlovákiai Református Keresztyén Egyház Refor-

mátus beruházások és fejlesztések Felvidéken című pályázatára 1 774 000 000 forint támogatást hagyott jóvá.

- Hozzájárult, hogy a Szlovákiai Református Keresztyén Egyház Diakóniai Központja összegyűlt gyűjtést szervezzen a diakóniai szolgálat támogatására, egyúttal kéri az egyházközségeket, hogy mindenképpen kapcsolódjanak be a meghirdetett gyűjtésbe.

- Tudomásul vette, hogy az Abaúj-tornai Református Egyházmező Tanácsa Mudi Róbert lelkész részére engedélyezte más kereső foglalkozás végzését. Az engedély a Rozsnyói Fábry Zoltán Alapiskolában pedagógusi munkakörben folytatott tanítói tevékenységre vonatkozik. Ez a tevékenység nem akadályozhatja a lelkési szolgálat ellátását.

- Tudomásul vette, hogy Nagy Ákos Róbert, a Gömöri Református Egyházmező esperese 2017. november 14-i hatállyal a Balogiványi Református Egyházközség helyettes lelkészévé – Agócs Tímea anyasági szabadsága idejére – Milen Marcell beosztott lelképásztort jelölte ki.

DIAKÓNIA MA

Gyermeki hittel élni

„Van itt egy gyermek, akinél van öt árpakenyér és két hal, de mi ez ennyi embernek?” (Jn 6,9).

Mind a négy evangélium megörökíti az ötezer ember megvendéglésének történetét, de János evangéliuma megragad egy mozzanatot, amely azt sugallja, mondja el, hogy Jézus egy kisgyermek öt kenyerét és két halat szaporította meg úgy, hogy több ezren jóllaktak belőle. Ahhoz viszont, hogy ez megtörténhessen, a kisgyermeknek oda kellett adnia

(Folytatás a 12. oldalon)

(Befejezés a 11. oldalról)

azt, amiről maga is tudta, hogy az a túlélés záloga. Hiszen még a legkisebb gyermek is képes tudatni, ha éhes, és ösztönösen tudja, mit kell tennie ellene. Éppen ezért feltételezhetjük, hogy ez a gyermek is sejtette ennek az öt kenyérnek és két halnak az értékét. Mégis képes volt – kérésre vagy talán szülői parancsra – Jézus rendelkezésére bocsátani azokat. Bármelyik eset is igaz, a történet az engedelmességéről és az Istenre hagyatkozásáról beszél nekünk.

Nem nehéz párhuzamot vonnunk a kisgyermek és a két fillérjét az Úrnak adó özvegyasszony közt. Mindkettő mindenét adta oda.

Ismerünk egy másik esetet is, amikor Jézus a gyermekeket, pontosabban a

gyermeki hitet állítja példának a tanítványai elé. „Bizony mondom nektek, ha meg nem tértek, és olyanok nem lesztek, mint a kisgyermek, nem mentek be a mennyek országába” (Mt 18,3). Mind-ebből látjuk, hogy Jézus Krisztus mindenkor a gyermeki hitet kívánja tőlünk. Mindannyian ismerjük a kifejezést, hogy *a hit növekszik*. De mit is jelent ez tulajdonképpen? Nem más, mint a bizalom és a ráhagyatkozás növekedését. Mindezt azért jó tudni, mert a hitéletnek valóban több fázisa, életszakasza van. A *gyermeki hit* kifejezésből kiindulva, van olyan fázis, amit talán *serdülő hit*-nek nevezhetnénk. Ez nem sokkal az Isten megismerése, az első szeretet után van. A *serdülő hit* cselekedni akar, hirdetni az ígét hatalmas lelkesedéssel,

azonban kevés megfontolással. Még hiányzik belőle a józanság lelke. A kudarcok hamar letörnek.

Azután beszélhetnénk még *felnőtt hit*-ről, amely már sokat tapasztalt, de éppen ezért ennél a fázisnál, a félelem vagy a túlzott megfontolás az, ami megakadályozza a valódi cselekvést. Mindezekkel szemben Jézus elénk állítja példaként a *gyermeki hitet*, és rámutat a paradoxonra, hogy a kicsi hite a legnagyobb.

Egy ilyen *gyermeki hit*ből született a Diakóniai Központ adventi játékgyűjtésének az ötlete, amikor egy lány felajánlotta a játékait (biztos egyszerűbb lett volna kidobnia őket). Ezzel sokaknak szerzett örömet.

Haris Szilárd

Változások a járdán

Esős tavaszi nap volt. Péntek. Néhány óra volt már csak hátra a fárasztó hét utáni jól megérdemelt pihenésig. Az ebéd nagy része már kiosztásra került, így kezdtek kiszállingózni a hajléktalan emberek a melegedőből. A percek szép lassan, csendesen peregtek egymás után, és ahogy az lenni szokott, a nagy nyugalom elaltatta éberségemet, figyelmem kezdett lankadni.

Ilyen körülmények között lépett be az alapítvány kapuján Kovács István. Jobban mondva, csak szeretett volna be-

még csak negyvenes éveinek közepén tartott, mégis egy megfáradt öregember benyomását keltette.

Akkor még csak pár hete dolgoztam az alapítványnál, és először kerültem ilyen helyzetbe. Vettem egy nagy levegőt, és elindultam, hogy közelebről is megvizsgáljam a lehetőségeket. István egyre erőteljesebben átkozódott, ruházatánál csak a szájából kiáradó szitkok voltak mocskosabbak.

Amelyik kutya ugat, az nem harap, tartja a mondás, de tudtam, hogy még-

Amikor pár perc múlva újra kinéztem, már az esőáztatta járdán feküdt, takony és nyál árasztotta el orrát és száját. A mentők pár perc múlva kikerkeztek. Ők is jól ismerték már alkoholista ügyfelünket, morogva helyezték be a mentőautóba...

Több mint fél év telt el azóta. István a szállónkra került, nem először; kapott egy sokadik esélyt. Sokszor jött már hozzám, főleg különféle technikai kérdésekkel, a kényesebb beszélgetéseket azonban szerette elkerülni. Első találkozásunkra egyáltalán nem emlékezett, csodálkozva hallgatta, amikor elmeséltem neki. Hónapok óta nem ivott egy korty alkoholt se, de minden igyekezete ellenére sem tudta eltakarni, hogy a lelkének még nincs békessége.

Hideg téli nap van. Péntek. Nagyon melegem a friss decemberi levegőből, amikor leszállok a buszról. Nyugodtan sétálok a munkahelyemre, hamarosan itt a karácsony. Vékony hótakaró fed be mindent. Éppen Kovács István a soros takarító, jókedvűen lapátolja a havat. Kedélyesen köszönünk egymásnak, és én elgondolkozom: hónapokkal ezelőtt ezen a járdán fetrengett a sárban, most pedig a havat takarítja.

A piszkos pocsoljától sikerült eljutnia a fehér hóig. Talán egyszer a kereszt-hoz is megérkezik...

„Főlemeli a porból a nincstelent, és kiemeli a szemétből a szegényt” (Zsolt 113,7).

Ifj. Sebők János

Szerzőnk a hajléktalan-ellátással foglalkozó Tiszta Forrás Alapítványnál dolgozik.

lépni, azonban a nagy mennyiségben elfogyasztott alkohol dacosan ellenállt szándékának. Egyébiránt dolgos kezei az italtól reszketve kapaszkodtak a korlátba; artikulálatlanul magyarázott, miközben kétségbeesetten próbálta megőrizni egyensúlyát. Meglehetősen groteszk látványt nyújtott: rendezetlen haja szénaboglyára emlékeztetett, ápolatlan szemöldöke pedig Brezsnjevet idézte. Bár

iscsak jobb óvatosnak lenni, Kovács úrnak ugyanis akkortájt is épp volt egy késeléses ügye. Fizikai fölényemet kihasználva, végül kikísértem az udvarunkból a magatehetetlen, dühös embert. Rövid ujjú pólóban áztam az esőben, mivel jó ideig tartott, mire sikerült kitéssékelnem a kapun. Rossz érzés volt magára hagyni Istvánt, de nem tehettem mást.

A Szlovák Köztársaság keresztény/keresztyén egyházi legfelsőbb képviselőinek az Isztambuli Egyezményrel kapcsolatos nyilatkozata

A modern kor, az ember és az életmód szemléletének változásai, az individualizmusra, a személyi fejlődésre és a személyes érdekekre helyezett nagy hangsúly magával hozott olyan negatív jelenségeket is, amelyek közé tartoznak az erőszak különböző megnyilvánulásai, mégpedig az egymáshoz közel állók kapcsolataiban, azaz a családokban.

Keresztyénekként hisszük, hogy Isten minden embert méltóságában egyenlőnek teremtett. Minden ember egyedülálló, Isten egy családot akar belőlünk, amelyben kölcsönösen kiegészítjük egymást. Az erőszak sohasem megfelelő módja a problémák megoldásának. Helyénvaló, hogy társadalmunkban egyre inkább tudatosítjuk ezeket az igazságokat, és azt is csak méltányolhatjuk, hogy a törvényhozásunk is ehhez alkalmazkodik. Az eszmények elérésére való törekvés közben viszont egyaránt fontos, hogy milyen eszközökkel élünk. A cél nem szentesíti az eszközöket és nem minden út vezet a kitűzött célhoz.

Ezért is aggódva kísérjük figyelemmel azokat a kezdeményezéseket, amelyek az Európai Tanács egyik vitatott egyezményének, az ún. Isztambuli Egyezménynek a ratifikálására irányulnak.

Az Isztambuli Egyezmény a családon belüli erőszak gyökerét a férfiak és nők bevett „szerepeiben” is látja, amelyeket sztereotip szerepeknek nevez, és e probléma megoldásaként a férfi és nő biológiaiailag meghatározott emberi természetének specifikus vonásaitól való elállást igényli az ún. társadalmi nemek egyenlőségének javára. Az emberi nem fogalmát emellett oly módon határozza meg, mint „azok a társadalmilag kialakult szerepek, viselkedési formák, tevékenységek és jellegzetes tulajdonságok, amelyeket egy adott társadalom a nőkre és a férfiakra nézve megfelelőnek tekint” (3(c) cikkely). Az egyezmény azt követeli, hogy az elítélendő „sztereotip szerepek” (12(1) cikkely), valamint a „sztereotípiamentes nemi szerepek” bevezetését (14(1) cikkely) egy homályosan definiált „szakértői csoport” ítélje meg (66 cikkely), amely csoport fölötté áll a nemzeti parlamenteknek is. Az egyezmény, amennyiben alkalmazzzák, alapvető módon avatkozik bele a törvényhozásba, a

nevelésbe és oktatásba minden, az egyezményt aláíró államban, miközben az „*egyezmény egyetlen rendelkezéséhez sem fűzhető fenntartás*” (78(1) cikkely), eltekintve néhány lényegtelen kivételtől.

Nem bízunk abban, hogy a szakértők nyilatkozatai igazak lesznek, és hozzájárulnak a családon belüli erőszak hatékony megelőzéséhez. Tartunk viszont a „gender” és családellenes ügyvitel terjesztésétől.

A családon belüli erőszak témája komplex hozzáállást igényel. Ugyanis az nem csak nőket érinthet, hanem más sebezhető személyeket is. Minden erőszakra jellemző a tiszteletlenség az emberi méltósággal szemben, amely méltóság Isten ajándékaként érinthetetlen.

A Szlovák Köztársaság keresztény/keresztyén egyházi vallják a nemek egyenlőségét. Kiállunk a nők védelmében bármely erőszakkal szemben, viszont nem érthetünk egyet azokkal az ideológiák-

ahogy a józan értékítélet megtartása mellett képesek vagyunk megismerni az igazságot a házasságról, amely egy férfi és egy nő szövetsége.

Mi, a keresztyén egyházak képviselői, ezzel a nyilatkozattal a Szlovák Köztársaság minden polgárához és közszereplőjéhez fordulunk, hogy megerősítsük: támogatjuk a törekvést a családon belüli erőszak problémájának hatékony megoldására. Ugyanakkor kijelentjük, hogy több tézist – amelyet ebben az összefüggésben az ún. Isztambuli Egyezmény kínál –, a „gender ideológia” megnyilvánulásának tartunk. Ezért a Szlovák Köztársaság Kormányához fordulunk, hogy vonja vissza az egyezmény szlovákiai aláírását.

Tegyünk meg minden tőlünk telhetőt minden, az erőszak által veszélyeztetett személy hatékony védelme érdekében, de egyenlő módon az egészséges házasságok és családok támogatása érdekében is.

A képen balról Stanislav Zvolenský metropolita-érsek, a Katolikus Püspöki Konferencia elnöke, Anton Ziolkovský, a Katolikus Püspöki Konferencia titkára, Miloš Klátik, a Szlovákiai Evangélikus Egyház püspöke, a Szlovákiai Egyházak Ökumenikus Tanácsának elnöke látható.

kal, amelyek az egyenlőséget egyformaságként jelenítik meg, és elmennek egészen a férfiak és nők közötti különbözőségek tagadásáig. A férfi és nő természetes viszonya nem a konfliktus, hanem a harmóniára és egymás kölcsönös kiegészítésére való elhivatás a házasság és család isteni művében.

A gyöngeséget tolerálni lehet, a házugságot viszont nem. Szilárdan meg vagyunk győződve, hogy létezik egy változatlan igazság az emberről, a férfi és nő identitásáról, és ezt az igazságot nem mi, emberek határozzuk meg, csupán felfedezzük. Együttal állítjuk, hogy képesek vagyunk a megismerésére, éppúgy,

Kérjük jóságos Urunkat, hogy adjon erőt helyállni ebben a törekvésben: hogy minden ember igazságos bánásmódban részesüljön az Isten képére teremtett férfiről és nőről szóló változatlan igazság alapján.

Erdőbádony (Badín), 2018. február 13.

E nyilatkozatot jóváhagyták és aláírásukkal hitelesítették a következő egyházak képviselői: a római katolikus egyház, az evangélikus egyház, a görög katolikus egyház, a pravoszláv egyház, a református egyház, a testvér egyház, a metodista egyház, a baptista egyház, az ókatolikus egyház, az apostoli egyház és a heted-napi adventista egyház.

Több évnyi gyülekezeti és ifjúsági missziós szolgálatom ideje alatt, amikor komolyabban kezdtem el foglalkozni a házaspárokkal, tudatosítottam, hogy ehhez még több szakismeretre és felkészülésre van szükségem. Ezért keresni kezdtem a továbbképzési lehetőségeket. Úgy éreztem, hogy egyrészt összegeznem és kiértékelnem kellene az eddigi tapasztalataimat, másrészt olyan eszköztárra vágytam, mellyel célirányosan tudnék segíteni a párok kapcsolatában. Ekkor találtam rá a mentálhigiénés képzésre, melyet Magyarországon több intézményben is lehet abszolválni.

Nem sokat tudtam a mentálhigiéné tartalmáról, de az elérhető anyagok alapján azt láttam, hogy fókuszában az ember lelki egészségének a segítése áll. Ekkortájt az egyik lelkésztervezetelen **Szathmáry Zsuzsanna** lelkész nő ismertette a Károli Gáspár Református Egyetem Lévára kihelyezett képzési lehetőségét, és ekkor egyértelművé vált számomra, hogy ott a helyem.

A képzés 2015 őszén kezdődött. A kétévnyi képzésről aligha lehet mindent pár sorban leírni, viszont néhány fontos személyes hozadékát megemlíteném. Az első az a felismerés volt, hogy a sok tudás, tapasztalat, lehetőség, az idő, vagy akár a szeretet csak akkor válnak mások és a magam hasznára, ha azt bizonyos keretekbe helyezem. Így, ha bárkinek is segíteni szeretnék valamiben, tisztán kell látnom saját határait. Isten sem azt várja tőlem, hogy korlátlanul mindenbe „beleálljak”, hanem amit elvállalok, abban legyen szilárd és hűség.

Hetente több házaspárral folytatok beszélgetéseket, és mióta részt vettem a képzésen, azóta a beszélgetéseknek megvan az a váza, amin belül szabadon beszélgethetünk mindenről. De ha például úgy látom, hogy a megbeszélés időkeretéből már csak 5-10 perc van, akkor ahelyett, hogy még belekezdjenek egy teljesen új témába, azt javaslom, hogy az új, fontos témát beszéljük meg a következő alkalommal. Korábban hajlamos voltam arra, hogy egy alkalommal mindent igyekeztem átbeszélni, aminek az lett a vége, hogy egy félórás beszélgetésből lett egy 3-4 órás átláthatatlan diskusszió, amiből már nehéz volt konkrét lépéseket kitzúzni. Közben az aznapra betervezett további teendőim elmaradtak.

Az utolsó istentisztelet Szútorban

A gömöri Szútorban a harangok utoljára 1999. december 17-én gyásztistentiszteleten szóltak Figei Irénke néninek. A templomban az utolsó istentisztelet pedig 1982-ben lehetett. Azóta a templom egyre romosabb állapotba került, omlásveszélyesek a falai, a haranghoz vezető lépcsőt szétszedték. A harangok megmentésére a Gombaszögi Nyári Tábor szervezői vállalkoztak, akik 2018. január 21-én szólaltatták meg utoljára itt a harangokat, amikor még egyszer egy rendhagyó istentiszteletre hívogattak a harangok, amelyre a református templom mellett került sor a református egyház, a rimajánosi gyülekezet tagjai (az egyházközség tulajdonában van a templom és a harang is), valamint az elszármazott szútoriak és érdeklődők részvételével.

A délelőtti istentiszteleten **Bihari László Richárd** helyettes lelképásztor szolgált igehirdetéssel. Beszédet mondott **Nagy Ákos Róbert**, a Gömöri Református Egyházmegeve esperese és **Orosz Örs**, a gombaszögi tábor főszervezője. **B. Kovács István**, a Szlovákiai Református Keresztyén Egyház Tudományos Gyűjteményeinek igazgatója pedig a szútori református gyülekezetről adott egy történelmi visszatekintést. Szólt a gyü-

A másik felismerés, hogy gyakran elbújtam az általánosítás leple mögé, amikor ilyeneket mondtunk: „az ember már csak ilyen... az ember így szokta meg... az ember ezt és azt teszi... az ember így és úgy gondolja...”. Sokkal nehezebb, de egyenesebb így fogalmazni: „én már csak ilyen vagyok... én így szoktam meg... én ezt és azt teszem... én így és úgy gondolom”. Időbe telt, amíg elkezdtem gyakorolni az „én-közlést” az általános „ember” helyett.

A képzés részét képezte a 150 órás csoportos önismereti tréning is, ahol egymásnak az élettörténeteit hallgatva, mindig gazdagabbnak és megajándékozottnak éreztem magam: milyen érdekes, hogy amikor egymással megosztjuk akár a szívszorító szenvedéseinket, vagy az örömeinket, mindig megerősödünk és megerősítünk másokat.

A sok kicsocportos gyakorlat egyikén azt gyakoroltuk, hogy mennyire figyelek valóban arra, amit a másik mond, vagy csupán az emlékezetemben rögzült foszlányokhoz a saját érzéseimet és elképzeléseimet ragasztom, és így gyártok egy saját értelmezést a másik ember mondanivalójáról? Ez a gyakorlat ahhoz segített hozzá, hogy pontosabban megértsem azt, akivel beszélgetek.

A záróvizsga előfeltétele egy szakdolgozat megírása volt, amit egy mentálhigiénés projektből írtam meg, amit egy gimnáziumban csoportos tematikus tréning keretén belül valósítottunk meg. És bár a projekt a diákokért volt, a végén mind ebből több személyes üzenetet is le tudtam vonni. Például ezt: nincsen olyan élethelyzet, amelyből ne lehetne újra indulni, tovább indulni, főleg, ha igénybe vesszük azt a támogató környezetet, mely rendelkezésünkre áll.

2018. január 12-én Budapesten, a KGR Egyetem Bölcsészettudományi Kar Pszichológiai Intézetén tizenhat felvidéki hallgató sikeresen megvédte szakdolgozatát és egyben letette a záróvizsgát a mentálhigiénés segítő szakember szakon – köztük hat református lelképásztor, hét református, és három római katolikus egyháztag. Hiszem, hogy ez mindnyájunk számára több volt, mint csak egy képzés!

Süll Tamás

lekezethez **Cziprusz Zoltán**, a beszercebányai megyei képviselő, és **Simko József**, Rimaszombat polgármestere, aki szútori származású, s 1970-ig élt itt. Előbbi intő jelnek állította elének Szútor, utóbbi az elfogadásról szólt.

A Szútorról elszármazottak a romos templom előtt.

Az istentisztelet kezdetén a 90. zsoltár első versét énekelték az alkalmi gyülekezet tagjai, akik a templom mellett, sátrakban foglaltak helyet. Bihari László Richárd helyettes lelképásztor az ígét a *Préd 3,5* alapján hirdette: „Megvan az ideje (Folytatás a 15. oldalon)

(Befejezés a 14. oldalról)

a kövek szétszórásának, és megvan az ideje a kövek összerakásának.”

Szútorba, erre a rendhagyó istentiszteletre sok helyről és sokféle érzéssel érkeztek a hívek. A templom romjait körbejárva, láthatta a gyülekezet, hogy a temetődombon „szétszórtatás” van. Az ígéhirdető kérte, hogy az Isten Lelke adja mindannyiunk számára, hogy el tudjuk fogadni a változó időket, s az épületek felől az emberek felé tudjunk fordulni. Imájában hálát adott azokért az emberekért, akik valami újnak a kezdeményezői azzal, hogy a harangok jó helyre kerülnek.

Nagy Ákos Róbert, a Gömöri Református Egyházmegye eszperese a kettősség alapigéjét helyezte a gyülekezet szívére. „A szív ismeri a maga keserűségét, és örömebe se avatkozhat idegen” (Példa 14,10). Beszél a pusztításról, amit a templomban végeztek el a vandál kezek, a felelősségről, hogy nem akadályozta meg senki a rombolást, de megcsillantotta az örömet adó jeleket is: „e nehéz helyzetben is hálát adhatunk, mert vannak jószándékú emberek, s a harangok nem hallgatnak el örökre, újra istentiszteletre fognak hívni, Gömör egy másik szegletén, Gombaszögön... A harang hirdette Szútorban, s hirdeti

Ökumenikus imahét Rozsnyón

Rozsnyón hagyománnyá vált, hogy a három történelmi egyház hívei januárban egymás templomában gyűlnek össze Istenünk imáadására.

23-án a református templomban **Vilám Solárik** evangélikus lelkész a *Mt 18,1-6* verseiben leírt tanulságaira hívta fel a figyelmünket, hogy olyan egyszerű legyen a hitünk, mint a gyermekeké és egy felekezet se mondja magáról, hogy nagyobb, mint a másik keresztyén gyülekezet. **Capka János** római katolikus esperesplébános az egyiptomi fáraó keményszívűségének büntetését tárta elénk. A történetben Isten hatalma vált nyilvánvalóvá: embernek nincs hatalma az Ő népe felett.

24-én az evangélikus templomban **Martin Bunda** római katolikus káplán arról a nyugalomról és békességről beszélt, melyet az Úr Jézus ígért az Őt követőknek: az Úr Jézus a békesség forrása, az evangélium egyesíti a keresztyéneket. **Buza**

Mindenekről számot adok

A fenti cím Zalabai Zsigmond Ipolypásztóról írott monográfiája egyik kötetének a címe, a másiké a Hazahív a harangszó. Zalabai Zsigmond január 29-én lett volna 70 éves. Ebből az alkalomból családja és a gyülekezet körében emlékeztünk meg róla Ipolypásztón, szülőfalujában, a január 28-i istentiszteletet követően.

A megemlékezés során **Ambrus Erika** helybeli lelkész olvastott föl részleteket **Koncsol László** író, Egyetemes Egyházunk tiszteletbeli gondnoka, 2003. december 29-i *Ki volt nekünk Zalabai Zsigmond?* című írásából, majd a falu nevében **Sejli Csaba** alpolgármester emlékezett, aki elmondta, hogy az író mennyire szerette Ipolypásztót, hogy mindent megtett faluja megmaradásáért. A falu lakói pedig büszkék a kiváló helytörténész-szociográfusra, aki fáradhatatlan szervezője volt az irodalmi életnek, és meghatározó alakja az egyetemes magyar irodalomtudományban.

majd Gombaszögön is, velünk van az Isten, ő nem mond le rólunk. Mi se mondjunk le magunkról!”

Az istentisztelet után a gombaszögi csapat alpinistái leengedték a torony két harangját, majd felújítás céljából a Sine Metu

Foto: Szarvas László

polgári társulás dunamocsi raktárába szállították. Az újrászenteselésére Gombaszögön, a pálos monostor romjainál emelt új haranglábon kerül sor 2018. július 17-én.

Pósa Homoly Erzsébet

Zsolt református lelkipásztor a *Jel 7,13-17* verseinek üzenetét tolmácsolta. Könnyekkel áztatott az európai keresztyénység – mondta, ezért kell közösen kérnünk a Mindenhatót, mert Ő a megoldás minden problémára, Isten letöröl a szemünkről minden könnyet.

25-én a római katolikus templomban **Emília Velebérová** evangélikus lelkésznő a *Zsolt 145,3-20* igeszakasz verseivel dicsérte Isten nagyságát, **Buza Bodnár Aranka** református lelkipásztor pedig arról szólt, hogy mily sok csoda történt ott, ahol Jézus megfordult, hogy a világ ma is éhez a csodákra. Sokan vannak a lelki vakságban élők, akikért kell imádkoznunk, kérnünk kell az Úr Jézust, hogy könyörüljön rajtuk. Mi, rozsnyói keresztyének, hálát adunk Istennek, hogy ezek az alkalmak is erősíthették a hitünket, növelhették az egymás iránti tiszteletünket. Az imanapok szeretetvendégséggel zárultak, melyet a római katolikus testvérek készítették számunkra.

Mixtaj Johanna

Az Úr 2003. esztendejének utolsó napján ott voltak az ipolypásztóiak is a somorjai temetőben. Vitték az ipolypásztói földet, mert komolyan vették, ami Zalabai Zsigmond számára oly fontos volt: „Hogy álmodom nyugtatóbb legyen, hazám határából maroknyi földet elviszek síromba vánkossul. Így hát, míg sírom eltakar, síromban is leszek magyar”. Nem sokkal halála előtt adták ki az Ipolypásztó – 1848/49-es emlékek című munkáját, melynek bevételét a régi emlékek s a község templomának restaurálására ajánlotta fel. Hagyott itt Pásztón emléktáblát és kopjafát, az emléktáblát a templomban, a kopjafát a templom előtt és áll egy másik kopjafa is, az író szülőháza előtt.

Az emlékező utókor már csak annyit tehet a 70. születésnapon, hogy emlékezik, ezért hát a templomból átvonuló közönség lerakta a kegyelet koszorúit a Zalabai Zsigmondnak emléket állító kopjafa előtt.

Ambrus Erika

Zsinati Elnökség. Február 3-án Rimaszombatban zajlott a Zsinati Elnökség ülése.

Igazgatótanácsi ülés. Ugyancsak február 3-án tartotta ülését Rimaszombatban a Kulturális és Közművelődési Központ igazgatótanácsa.

CJTA. Február 8-án a komáromi Selye János Egyetem Református Teológiai Karának üléstermében tartotta meg ülését a Calvin J. Teológiai Akadémia igazgatótanácsa. Az ülésen szó volt a CJTA 2018. évi tevékenységéről, a könyvtár helyzetéről és a meglévő könyvvállomány helyzetéről rendezéséről, munkacsoportok kialakításáról és az intézmény fenntartási költségeinek biztosításáról.

Zsinati Tanács. Február 10-én Rimaszombatban a Zsinati Tanács megtartotta 25. ülését.

Ökumenikus tanácskozás. Február 13-án Erdőbádonyban (Badín) rendkívüli eseményre került sor. Felismerve a hozzánk is beáramló, romboló hatású liberális eszméket, amelyeket az Isten által alkotott bibliai rend semmibevétele, a keresztyén értékekre épülő társadalom bomlásztására való törekvés jellemez, a szlovákiai keresztyén/keresztyén egyházak képviselői (püspökök, egyházi vezetők, egyházelnökök) találkoztak, hogy mindezek ellen tiltakozzanak. Rendkívüli, hitből fakadó egység és megértés jellemezte a kb. 80 résztvevővel lezaj-

Pályázat

A Rozsnyói Református Egyházközség, mint a Rozsnyói Református Egyházközség Alapiskolája alapító-fenntartója pályázatot ír ki az iskola igazgatói állásának 2018. augusztus 1-jétől történő betöltésére.

A pályázó iránt támasztott feltételek a Szlovákiai Református Keresztyén Egyház 1/2000-es számú törvényében foglaltak szerint a következők:

- legyen református vallású, konfirmált és aktív gyülekezeti tag;
- rendelkezzen katechetikai végzettséggel, vagy megszerzése legyen folyamatban;
- rendelkezzen az adott intézménytípusra előírt pedagógiai végzettséggel és legalább ötéves szakmai gyakorlattal;
- éltvitele erkölcsös, magánélete rendezett legyen;
- legyen alkalmas a vezetésre.

A pályázó írja le a Rozsnyói Református Egyházközség Alapiskolája vezetésére vonatkozó elképzeléseit és **2018. április 30-ig** küldje el az önéletrajzát, a konfirmációját és végzettségét igazoló okiratok másolatát, valamint a gyülekezete lelkipásztorának ajánlását a következő címre: Református Lelkészi Hivatal, Kósa-Schopper u. 25., 048 01 Rožňava. Mindez legyen zárt borítékban, amelyen kérjük föltüntetni: Pályázat.

lott találkozót, amelyen előadások hangzottak el képzett jogászoktól, akik tisztában vannak az EU jogalkotási rendszerével és módszereivel, valamint figyelemmel kísérik azokat a törekvéseket, amelyeknek a háttérben nagyon kevés, csupán a lakosságnak kb. négy százaléka áll. A hangjuk viszont erős, mivel az egyházak hallgatnak – hangzott el a tanácskozáson. Ezért a találkozón született egy nyilatkozat az egyházak meglátásáról (*lapunk 13. oldalán közöljük*) az Isztambuli Egyezményrel kapcsolatban, mely Egyezmény úgy van propagálva, mint a „nők elleni erőszakkal szembeni nyilatkozat”, viszont nagyon álságos módon magába foglalja a „nemekről” (gender) szóló liberális elméletet és annak a társadalomba való érzékenyítését is. Megegyezés született arról is, hogy 2018. február 25-én ez a nyilatkozat minden keresztyén templomban felolvasásra kerül.

Generális Konvent. Február 22-én és 23-án Berekfürdőn tartotta a soron követ-

Pályázat

A Gömöri Református Egyházmegye Esperesi Hivatala – a Jánosi Református Egyházközség (980 01 Jánosi – Rimavské Janovce 300.) presbitériumának határozata alapján – pályázatot hirdet a Jánosi Református Egyházközség, mint anyaegyházközség lelkészi állásának betöltésére. A Jánosi Református Egyházközség parókiális körzetéhez tartozik még a Pálfalai Református Egyházközség, mint leányegyházközség.

A pályázató egyházközség biztosítja a gyülekezeti fenntartású lakhatást az egyházközség felújított parókiáján. A lelkipásztori tisztségből eredő, általános lelkészi teendők elvégzésén túl, a gyülekezet a következőket várja el a jelentkező lelkésztől:

- a gyülekezeti élet fellendítése, taglétszám növelése;
- bibliaórák bevezetése;
- gyermekek hitoktatása a helyi óvodában és iskolában, igény szerint Pálfalán a gyülekezetben is;
- közös istentiszteleti alkalmak szervezése, évente két alkalommal felváltva, Jánosiban és Pálfalán;
- az iskola mindenkori vezetőivel a közös alkalmak segítése;
- aktív családlátogatás a gyülekezeti misszió céljával;
- az önkormányzattal jelenleg fennálló jó kapcsolatok ápolása.

A liturgia nyelve magyar.

A pályázathoz csatolandó a pályázó lelkész életrajza.

Érdeklődni lehet a Gömöri Református Egyházmegye Esperesi Hivatalában: 980 44 Hanva (Chanava) 155., e-mail cím: nagy.akos.robert74@gmail.com).

kező ülést a Generális Konvent. A tanácskozás témái között szerepelt a költségvetés megtárgyalása, a májusban tartandó református egység napjának megünneplése, a Generális Konvent plenáris ülésének előkészítése, az európai polgári kezdeményezés – a Minority SafePack – aláírásgyűjtésének támogatása, és a végén beszámoló hangzott el a részegyházak életéről. A Generális Konvent legközelebb április 11-12-én ülésezik Budapesten, amikor fogadja a Református Egyházak Világközössége újonnan megválasztott elnökét, Najla Kassab libanoni lelkésznot. A Generális Konvent ülése ugyanis egybeesik a Református Egyházak Világközössége Európai Testületi Bizottságának ülésével.

A Pátria rádió református műsorai:

Március 25-én, virágvasárnap Rácz Elemér marcelházai lelkipásztor Jézus jeruzsálemi bevonulásának üzenetéről fog szólni az igehirdetésében.

Április 8-án, Kornéliusz és Péter látomásának jelentőségéről elmélkedik Bernáth-Holop Krisztina, szentpéteri lelkipásztor.

Április 29-én Csiba Zoltán madari lelkipásztor arról fog szólni igehirdetésében, hogy miképp zajlott Péternek a látogatása a pogány Kornéliusz házában.

A Világosság egyházi műsort vasárnap 7.05-kor közvetíti a Pátria rádió, az ismétlésre másnap, hétfőn 13.05-kor kerül sor.

(A műsor a közvetítést követő naptól meghallgatható a Sola rádió honlapján is: <http://refradio.eu/radio/sola/vilagosság/>)

Szerkesztő-műsorvezető: Iski Ibolya

KÁLVINISTA SZEMLE

A Szlovákiai Református Keresztyén Egyház hivatalos lapja. A kiadó címe:

Jókai u. 34., 945 01 Komárno.

Cégbejegyzési szám: 00179191

Megjelenik havonta.

Főszerkesztő: Fazekas László

Szerkesztő: Kis Lucia

Titkár és lapterjesztő: Kis Lucia
Előfizethető a református lelkészi hivatalokban és a szerkesztőség címén.

Előfizetési díj: egy (kalendáriumi) évre 4,20 euró.

A lapterjesztést a szerkesztőség végzi:
930 10 Dolný Štál (Alistál) 386.

E-mail: ksz@reformata.sk

Telefon: 031/55 90 141

A kéziratokat nem őrizzük meg, nem küldjük vissza, rövidítésük és szerkesztésük jogát fenntartjuk.

Nyomdai előkészítés: Kis Lukács
Nyomja: Reproffset, Dunaszerdahely
ISSN: 1335-7298

Nyilvántartási szám: EV 3628/09